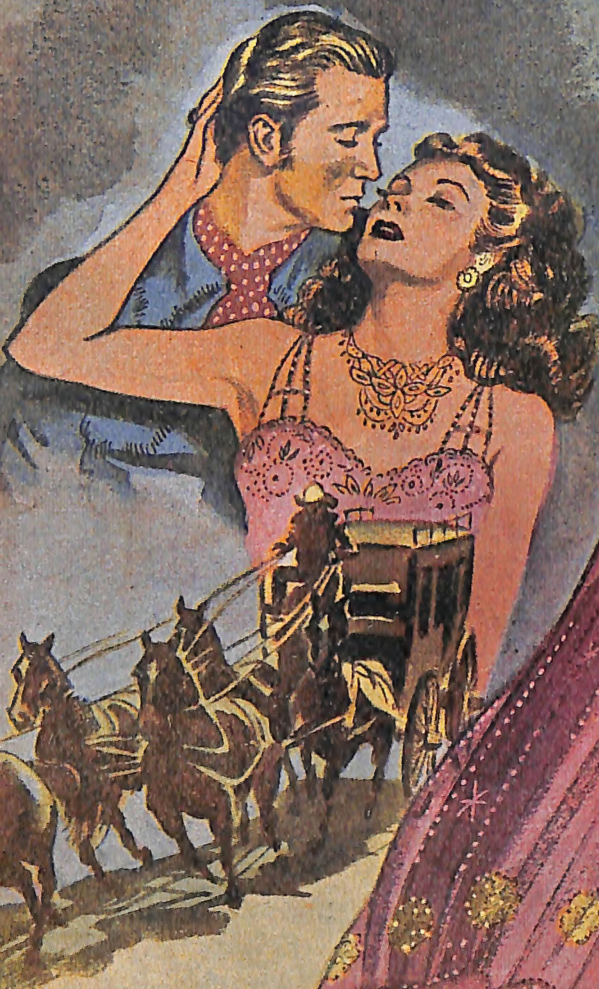

1001 ROMAN

Sükrü

SAYI: C
15 KURUS

1001 ROMAN

SAHİBİ VE UMUM
NESRİYAT MÜDÜRÜ

TANŞİN DEMİRAY

YAZI VE TEKNİK
İŞLERİ SEKRETERİ

SEDAT AKPINAR

Her Hafta Pazartesi Günleri
Çıkardır Gençlik Mecmuası
ABONESİ:

Altı aylığı 26 sayı 599 kurus.
Yıllığı 52 sayı 780 kurus.

ADRES:

Ankara Cad. No. 36 — İstanbul
Telefon: 23714

Çıkarış: TÜRKİYE YAYINEVİ
basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

İÇİNDEKİLER:

SİNEMA AKTÜALİTESİ
Haberler

ÜÇÜZLÜ MUAMMA
Roman

MAVİ GÖZLÜ KADIN
Hikâye

BUGÜNÜN HARİKALARI
Resimli Bilgi

GECE LÂMBASI
Resimli Bilmeces

JOHNNY WEISSMULLER
Portre

SALOME
Film Hikâyesi

ORMANLAR HÂKİMİ
Resimli Roman

YAŞASIN ZİNDAN
Hikâye

KARİKATÜR

(Kapaktaki resim: Film hi-
kâyesine aittir.)

3 HAZİRAN 1946

SİNEMA Aktüalitesi

KATİL KİM?

İngiltere'nin dünyaca ta-
nınmış kadın romancıların-
dan Agatha Christie'nin
"Ten Little Niggers - On Kü-
çük Zenci" isimli eseri filme
alınmıştır. Filmin mevzuuna
göre bir miras meselesi için
ıssız, küçük bir adada bir
konakta on kişi toplanır. İg-
lerinden birisi paraların ken-
disine kalması için sırayla ci-
nayetlerini işlemeğe başlar.
Fakat sonunda tutulur. Ka-
til filmde hâkim Quincannon

metre uzağında bir kamp
kurdular.

BALIK AVI

Clark Gable stüdyosundan
izin alarak "Aslan Yürekli
Çavuş" filminin rejisörü
Howard Hawks ve "Pencere-
deki Kadın" filminin rejisö-
rü Fritz Lang'la birlikte
kotrasına binerek Santa Mo-
nica sahillerinde birkaç gün-
lük balık avına çıktı. Clark
son zamanlarda Greer Gar-

rolünü oynayan Barry Fitz-
gerald'dir. "Demir Maske" ve
"Monte Kristo'nun Oğlu"
filmlerinde gördüğümüz Lo-
uis Hayward bu filmde baş-
erkek rolünü oynuyor.

ARIZONA'YA GİTTİLER

Meşhur yıldızlardan Joseph
Cotten, Jennifer Jones ve
Gregory Peck renkli olarak
"Duel in the Sun - Güneşteki
Düello" isimli bir kovboy
filmi çevirmeye başladılar. Üç
meşhur yıldız filmin bazı
sahnelerini çekmek üzere
teknisyenlerle birlikte mevzu-
un geçtiği Arizona'ya giderek
Tucson kasabasının yüz kilo-

son'la "Adventure - Macera"
filmini çevirmiştir.

ÜÇÜZLÜ MUAMMA?

ÇEVİREN :

VEDAT GALİP

Resimleyen : SURURİ

Halbuki, zavallı adam yataкта acı içinde kıvranırdı, kendisi tablosunu alıp, yine eski yerine asacaktı. O zaman polis hafiyesine ne diyeycekti?

«Tablomu buldum, size iş kalmadı, buyurun gidin...» diyebilir miydi?

Andre Brunel, gözlerini açmıştı. Etrafına bakındı. Kont ona gülümsedi. Fakat polis hafiyesi, onu görmemiş gibiydi.

— Su! diye inledi.

Kont hemen ayağa kalktı, sürahidenden bardağa su koyup getirdi:

— Nasılsınız? diye sordu. Kendinizi iyi hissediyorsunuz ya inşallah?

— E... Söyle böyle... Fakat herhalde büyük bir tehlike atlattık. Kabahat benim, Kont. Aptallık ettim. İhtiyatlı hareket etmem lazımdı.

Sonra, elini yarasının bulunduğu sol omuzuna götürdü. Pansımanı tuttu.

— Doktor geldi mi? diye sordu.

— Geldi. Kurşunu çıkardı. Sakladık, belki lazım olur diye bakın, işte tabakta.

— Ne dedi doktor? Yara mühim mi imiş?

— Hayır, hayır, gayet ehemiyetsizmiş. Merak etmeyin. Bir iki gün yattıktan sonra kalkacaksınız.

— Bir iki gün mü?

Kont başını salladı. Polis hafiyesi üzüntülü bir tavırla:

— Yazık! dedi. Vaktim pisipisine geçecek demek. Ne aptallık ettim...

Gözleri tekrar kapandı.

Kont, içinde büyük bir heyecan duydu. Âdeta gözleri yaşarmıştı. Karşısında ne fedakâr bir delikanlı vardı! Kendi kendine:

«Zavallı, diye düşündü. Ölümden kurtuldu; yine de kabahati kendinde buluyor. Halbuki asıl kabahat benim değil mi? Haydut reisinin dün akşam buraya geldiğini söylemiş olsaydım, herhalde daha tedbirli hareket ederdi ve bu kaza başına gelmezdi. Kabahatli benim! Hem de çok kabahatliyim...»

Kont, bir çocuk gibi ağlamak, içini dökmek ve herşeyi itiraf etmek arzusunu duyuyordu. Karar vermişti:

Hepsini mi?

Yok, tabii hepsini anlatamazdı. Çünkü, ne de olsa, taşıdığı ismin şerefini çiğnemesi lazımdı. Fakat meseleyi, münasip bir şekilde anlatıyordu.

Bereket versin polis hafiyesi az sonra tekrar uyandı. Bu sefer, başı ucunda bekliyen Kont'a gülümsedi ve:

— Bir bardak su daha rica edeceğim, dedi.

Fakat Kont, bardağa suyu boşaltamıyordu: Elleri zangır zangır titreyordu. Nihayet, bardağı yarım yamalak doldurup, polis hafiyesinineline tutuşturdu. Sonra, sandalyesine âdeta çöker gibi oturarak:

— Mister Brunel, dedi. Sizze birşey söyleyeceğim... Bir itirafıta bulunacağım...

Sustu. Rahat bir nefes aldı: En müşkül olan kelimeyi söylemeğe muvaffak olmuştu.

Andre Brunel, bardağı dudaklarından çekerken:

— İtiraf mı? diye sordu. E, söyleyin bakayım...

Kont, başını salladı ve devam etti:

— Ben, haydutların reisini, yani katili tanıyorum... Dahası var: Kendisiyle bir anlaşma yaptım...

Serin kanlı ve iradesi kuvvetli bir adam olmasaydı polis hafiyesi, Kont'un bu sözleri üzerine muhakkak çıldırdı. O sadece, gözlerini açtı ve yerinden doğrularak:

— Katili tanıyor musunuz? diye sordu.

— Evet, katili, yani bütün bu işleri idare eden elebaşısı tanıyorum ben. İlk defa olarak, dün akşam görüştüm... Bu akşam saat yedide tekrar buluşacağız...

Kont bunları bitkin bir sesle, fakat sanki alelâde birşeyden bahseder gibi, sakın sakın söylemişti.

Polis hafiyesi de biraz daha sükûn bulmuş gibiydi:

— Bu akşam buluşacaksınız... Demek adam, elimizde dedi.

— Maalesef hayır, Mister Brunel.

— Nasıl?

Kont, bunun üzerine, haydutların reisi ile arasında geçen konuşmayı ve nihayet varılan «anlaşmayı» uzun uzun anlattı. Sonra ilâve etti:

— Söz, sözdür. Bir kere söz verdim. İster bir katille, ister bir melek ile olsun, sözümün kıymeti aynıdır. Tutmak lazım.

Polis hafiyesi, biraz düğündükten sonra:

— Hakikaten tuhaf bir durum, dedi.

— Herhalde hakkımda fena bir hüküm veriyorsunuz...

— Hayır, hiç de değil. Mesleğim beni filozof yaptı. Hiçbir kimsenin, hiçbir hareketine hayret etmemeyi çok-

tan bir prensip olarak kabul ettim. Başka türlü hareket edemezdi ki! Çünkü herşeyden evvel, tablonuzu elde etmek istiyordunuz. Onların da maksadı, tabloyu çaldıktan sonra size satmaktı. Çünkü, bu eseri almak istiyecek ilk kimse, şüphesiz ki sizdiniz. Birbirinizi buldunuz. Pazarlık yaptınız ve uyuştunuz.

Yalnız, ortada bizi de ilgilendiren bir mesele var. Olayın nasıl olduğunu öğrenmek ve hademenizle iki hapislane memurunun katilini bulmak. Reis size, meslek hayatında namuslu olmayı pek sevdiğini söylemiş. Eğer bu sözü tahakkuk ederse, mesele yoktur. Fakat aksi şekilde hareket ettiğini anlarsak, verdiğiniz söz kıymetten düşer. Anlıyor musunuz?

Doğrusunu söylemek lâzım gelirse Kont, polis hafiyesinin ne söylemek istediğini pek anıyamıyordu. Fakat onun, zihninde bir plân tasarladığını ve bunu tatbikte muvaffak olacağına emin bir adam halile konuştuğunu görüyordu.

Kont, onun bunu izah etmesini bekliyerek sustu. Fakat polis hafiyesi, biraz durduktan sonra sözü başka taraftan açtı:

— Bana niçin ateş ettiler acaba?

— Sizi iş başından uzaklaştırmak için olacak.

— Evet. Fakat niçin beni iş başından uzaklaştırmak istediler?

Kont, anlamamış gibi baktı. Andre Brunel, devam etti:

— Yani benden niçin korkuyorlar? Haydut reisi, sizinle görüşmüş, meseleyi halletmiş değil midir? Bu akşam tabloyu getirecek, bir milyon frangı alıp gidecek. Onun da istediği bu. Ona, kendisini ele vermiyeceğini de vaademiş bulunuyorsunuz. Hulâsa işler tıkrında gidecek... Üzerime ateş atmakla, bilâkis bu sizin havayı

bulandırmış olmayorlar mı? Farzedin ki ben, daha ağır bir yara alıp ölüyorum. Sizin vicdanınız, beni öldürenlerle, her ne pahasına olursa olsun, alış veriş etmeğe artık müsaade edemeyecek derhal polise haber vereceksiniz ve akşam randevunuza gitmediğiniz zaman da herifi yakalatacaksınız... Bu, onlar için büyük bir tehlike...

Kont, hakikaten polis hafiyesinin muhakeme kabiliyetine hayran kalmış bir halde, kısaca:

— Evet, dedi.

Brunel devam etti:

— Bu tehlikeyi göze almaları, ben sağ oldukça kendileri için aynı tehlikenin bulunduğunu düşündüklerini gösterir. Yani, benim bugün burada, meselenin bütün esrarını gözeğimden ve vaziyeti olduğu gibi açığa çıkaracağım korkuyorlar. Bu demektir ki, durum bütün çıplaklığı ile anlaşılınca, kendinizi verdiğiniz sözü tutmak mecburiyetinde hissetmiye-

ceksiniz.

Kont, hafifçe titredi.

Polis hafiyesi farketmişti:

— Değil mi ya? dedi. Haydut reisinin, konuştuğu gibi dürüst hareket etmediğini ve akşam yedide karşınıza hiç de «namuslu bir meslek adamı» sıfatile çıkmıyacağını öğrenecek olursanız, sözünüzü tutmaya sizi kim mecbur edebilir? Kimse, değil mi? Hattâ vicdanınız bile?

Kont:

— Şüphesiz, diye başını salladı.

Bir Tecrübe

Polis hafiyesi yatağında doğruldu.

— Lütfen elbiselerimi ver misiniz? dedi.

— Ne o? Kalkacak mısınız? Çıldırınız mı siz?

— Evet, evet, kalkacağım. Çünkü böyle yattıkça sinirleniyorum. Sinirlendikçe de, zihnimin işlemesine imkân yok.

— Fakat doktor istirahat ihtiyacınız olduğunu söyledi.

— Biliyorum. Kalkıp hareket edecek olursam, yarımın açılma tehlikesi olduğunu da söylemiştir. Fakat şunu da unutmayın ki, kaybedilecek bir saniye vaktimiz yok. Doktor herhalde bunu bilmiyordu.

Polis hafiyesi, Kont'un verdiği elbiselerini kolunu yavaş yavaş oynatarak giymeğe başladı. Pantolonunu bin zahmetle ayağına geçirdi. Fakat ceket giymesine imkân yoktu.

Bunun üzerine Kont, ona kendi ropdöşambrını verdi.

Andre Brunel, bunu arkasına atarak:

— Hadi, dedi, şimdi cina-yetin ve hırsızlığın işlendiği odaya gidelim.

Kont, uşağına, kendi büyük koltuğunun resim salonuna götürülmesi emrini verdi ve sonra misafirin koluna girerek, yavaş yavaş aşağıya inmeğe başladılar.

Polis hafiyesi, salonda koltuğu tam kaybolan tablonun boş yerinin karşısına çekti ve lüştünmeğe başladı:

— Demek? diyordu, buradaki tabloyu on altı dakikada ortadan yok ettiler?

Kont başını salıyarak tasdik etti.

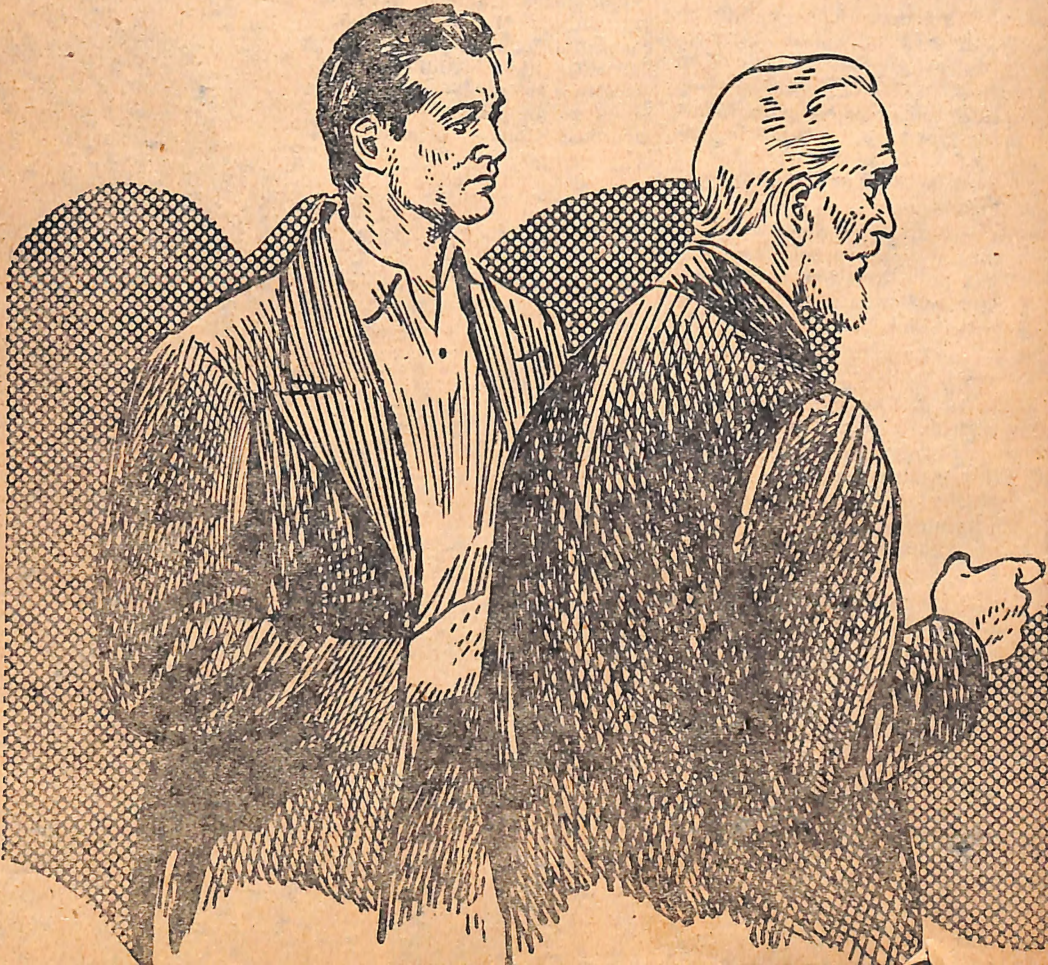
Andre Brunel:

— Sizden, dedi. Aynı büyüklükte bir tablo rica edebilir miyim? Onun kadar kıymetli olmasına lüzum yok. Maksadım bir tecrübe yapmak...

— Bir tecrübe mi?

— Evet. Elimde böyle bir tablo olsaydı, ben bunu nasıl yok edebilirdim? diye düşünceğim. Benim usulüm budur ve kendimi olay failinin yerine koyarak, birçok muammaları halletmişimdir. Lütfen bir tablo.

Salonda aynı büyüklükte bir tablo yoktu. O zaman Vinsent :

— Bende alelade bir tablo var, dedi. Vaktile kardeşim yapmıştı. Zannederseniz, çalınan tablonun büyüklüğündedir.

— Mükemmel! Çabuk getirin bana onu, zahmet olmazsa, lütfen bir de metre bulun.

Biraz sonra, hademe dönüp gelince, polis hafiyesi, onun getirdiği tabloyu ölçtü:

— Boyu yetmişiki, eni elibes. Kaybolan tablo ise, yetmiş - elli idi değil mi? diye sordu. Bu biraz ondan büyük ama, zararı yok; aşağı yukarı aynı demektir.

Biraz durdu. Sonra:

— Şimdi, birşey daha ri-

ca edeceğim, dedi. Beni onaltı dakika burada yalnız bırakacaksınız. Olmaz mı?

Kont ile uşağı, dışarı çıktılar ve kapıyı kapadılar. Polis hafiyesi, içerde tecrübesini yapacaktı.

★

Dışarda bekliyen Kont için şimdi, gözünün önündeki saat büyümüş, müthiş bir dev haline gelmişti. Dakikalar yavaş yavaş geçiyor, âdetâ saatin yelkovan ve akrebi, uçlarına bağlı bir kurşun varmış gibi ilerlemek bilmiyor-

lardı. Onaltı dakikada muam-ma çözülecekti. Fakat çözülemezse, altı saat sonra Kont, haydutların reisi ile buluşmaya gidecekti...

Nihayet, salonun kapısı açıldı: Brunel, gülümsüyerek Kont'u çağırdı.

Kont, hemen içeri koştu ve şaşkın şaşkın etrafına baktı:

Tablo, ortada yoktu.

— Demek tecrübenizde muvaffak oldunuz? dedi.

— Evet, görüyorsunuz işte.
— Demek muamma'yı hal-
lettiniz ve meselenin nasıl ol-
duğunu tamamen biliyor-su-
nuz? Bütün sırları çözdünüz?

— Çözdüm.

— Hırsızın nasıl kaçtığını
da buldunuz mu?

— Onu daha düşünmedim.
Fakat reisi nasıl yakalayaca-
ğımızı biliyorum.

— Nasıl?

— Herifin geleceği yeri
söyliyeceksiniz...

— Ben mi?

— Evet. Çünkü artık, hiç
bir şekilde sözünüzü tutmak
mecburiyetinde değilsiniz.
Haydutların hilesi meydana
çıktı.

XV

Muamma Cözülüyor

O gece saat sekize doğru
satonun büyük misafir salo-
nunda Kont, polis hafiyesi,
savcı muavini, sorgu yargıcı,
mahkeme kâtibi, jandarma
yüzbaşısı, hizmetçi ve usaklar
topllanmışlardı. Yalnız arala-
rında, bir yabancı daha var-
dı. Tuhaf bir tesadüf eseri ol-
arak, bu yabancı da, polis
hafiyesi gibi, sol omuzundan
yaralanmıştı.

Bu, haydutların reisinden
başka kimse değildi.

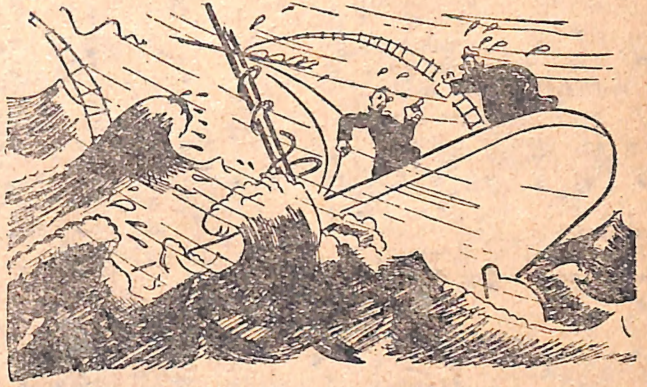
Randevusuna tam saat
yedide gelmiş, fakat, jan-
darma kordonu etrafını mü-
kemmel sarmıştı. Haydut re-
isi ile jandarma arasında a-
teş açılmış, mücadele bir
hayli uzun sürmüş ve nihai-
yet reis, yaralı olarak tes-
lim olmuştu.

Öfkeli veya müteessir
değildi. Gözlerinde, bir o-
yunda kaybeden, fakat kar-
şısındakinin, büyük bir ze-
kâ göstererek kazanmış oldu-
ğunu kabul eden bir adamın,
sakin ve biraz da takdîrkâr
bakışı vardı. Bilhassa Kont'a
pek centilmence bir ifade ile
bakıyor, âdeta onun verdiği
sözü tutmamakla çok doğru
hareket ettiğini anlatmak is-
tiyordu.

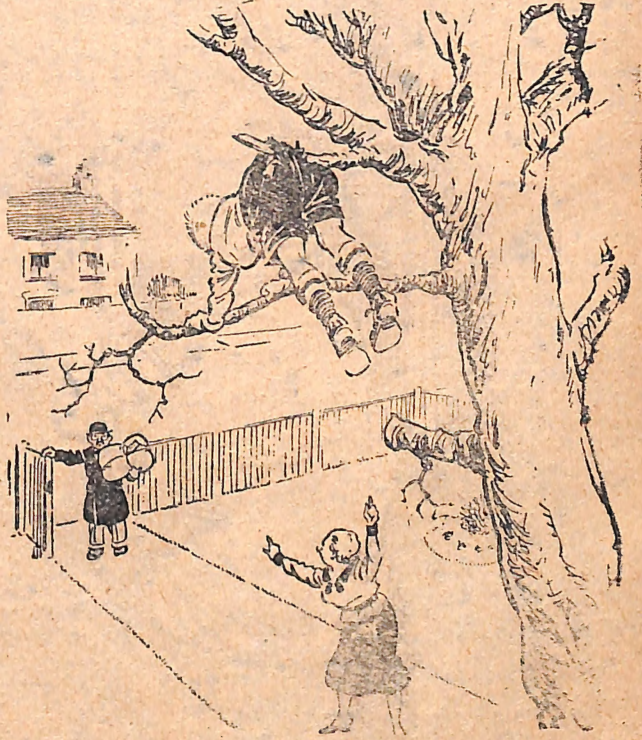
Polis hafiyesi, reise yak-
laşarak:

(Arkası var)

Karikatür

— Aşçıbaşı yumurtanızı nasıl pişireceğini soruyor!

— Bir dakika durunuz. Çocuk Esirgeme Kurumu için si-
ze bir pantolon daha vereceğim...

Mavi Gözlü Kadın

Nerden geldiğini bir kendisi, bir de Allah biliyordu. Küçük, kırmızı bir ata binmişti ve bütün eşyası, arkasındaki yedek ata yüklenmişti. Cebinde bir servet sayılabilecek kadar para vardı ve yapayalnızdı.

Ufak tefek, narindi ve atının hareketlerine bir söğüt dalının ahengiyle uyuyordu. Mukavemet edilmez tuzaklara benzeyen masmavi gözleri vardı. Uzun kirpiklerinin ve yay gibi ince ve düz kaşlarının karalığı güneş rengindeki bukleleriyle bir tezat teşkil ediyordu. Alaska ormanlarındaki hiçbir kadının kine benzemiyen fildişi gibi renksiz, beyaz bir cildi vardı.

Elinde mükemmel bir tüfeği olmasa ve:

«Gelmeyin!..» diye emretmese, şimdiye kadar gördüğü her erkek çoktan peşine takılmıştı. Fakat bu kadında karşı gelinmez garip bir kuvvet vardı. O mavi gözleriyle insanın gözlerinin ta içine bakınca, bütün güzelliğine rağmen bir kadından ziyade görmüş geçirmiş bir erkeğe benzerdi. Hiç kimse ona karşı gelemeyiz ve onu taciz etmezdi.

Onun için tarif edilemeyecek kadar güzel olduğu ve cebinde de servet sayılabilecek bir para olduğu halde, tek başına, huzur içinde ilerledi ve daima şimale doğru çıkarak evini kurmak için münasip bir yer aradı.

En nihayet Geyik Irmağına vardı. Bu ırmağın garp kıyısında ihtiyar Peter Mak Ferson'un yeri vardı. Büyük bir yer değildi; otel vazifesini gören bir iki kulübeden ve bir dükkandan ibaretti. Bu dükkanda, seyyahlara, kürk tüccarlarına ve kırmızı derilere satılan her türlü mal vardı.

ÇEVİREN :

NIHAL YEĞİNOBALI

Resimleyen : FİRUZ

Geyik Irmağı yazın pek durgun, baharda pek taşkın, kışın da buzlarla kaplanınca pek somurtkan olurdu.

Mavi gözlü kadın oraya yaz başlangıcında bir gün gurup vakti geldi ve yüzünün derin bir memnuniyet tebessümü belirdi. Kendi kendine:

— İşte, dedi, aradığım yer!

Mak Ferson'u kandırmak için üç gün uğraştı ve sonunda cebindeki servetin hepsini vererek kulübeleri de, dükkânı da son iğnesine kadar satın aldı.

Yavaş yavaş, Mak Ferson'un yerine yeni birinin geldiği etrafa yayıldı.

— O kadar güzel bir kadındı ki, deniliyordu; görmek için on günlük yol gitmeğe değer...

On günlük yol mu? Onbeş günlük, yirmi günlük yollarından görmeğe geliyorlardı ve rivayetlerin asılsız olmadığını anlıyorlardı. Mavi gözlü kadının her hareketi, her bakışı, her gülüşü insanın ta içine işliyen bir güzellik saçıyordu. Ama bu güzelliğin altında insanı yaklaştırmıyan, menedici birşey vardı. Herkes bunu ilk bakışta anlıyordu. Nasıl ki vahşi hayvanlar hakkında ne kadar az şey bilirse bilsin herkes hemen anlar ki bütün güzelliğine ve yumuşacık görünüşüne rağmen bir panterin veya kaplanın yanına yaklaşmak tehlikelidir.

Mavi gözlü kadını en çok kızıl derililer sevmişti. Çünkü o bu yerlilere fena mua-

mele etmiyor, yukardan bakmıyordu. Bilâkis onlara, bilhassa ceylânlar gibi iri gözlü, utangaç mahlûklar olan çocuklara elinden geldiği hattâ gelmediği kadar yardıma gayret ediyordu.

Adı da kendi gibi güzeldi: Sandra Levlân. Fakat herkes ona kısaca Mam'zel diyordu.

Mam'zel Sandra hayatından memnundu. İşleri iyi gidiyordu. İhtiyar Mak Ferson'un yardımcıları olan Dorien ve Faver ona daha şevkle yardım ediyorlardı. O da onlara daha fazla para veriyordu. İki adam da yaz, kış Geyik Irmağının kenarında otururlardı. İkisi de evli, çocukluk çocuk sahibi kimselerdi. Dorien'in karısı Fransızdı ama Le Faver kızıl derili kız almıştı ve karısını bütün kalbile seviyordu.

Mam'zel, Le Faver'lerin hepsiyle iyi ahbaptı. Bilhassa melezi oldukları için çocuklar pek hoşuna gidiyordu. Onlar da bu güneş saçlı kadını, parmaklarını ağızlarına götürüp kara gözlerini yuvarlak yuvarlak açarak seyrediyorlardı.

Mari Dorien Mam'zel'i sevmiyor ve bunu her fırsatta gösteriyordu. Daha doğrusu Mam'zelden korkuyordu; Mam'zelin göz kamaştırıcı güzelliğinden, insanın ta içine işliyen cazibesinden. Gerçi Piyer iyi bir koca, iyi bir babaydı ama ne de olsa gene bir erkekti. Bu Mam'zel Sandra'da da öyle birşey vardı ki... Onun için mavi gözlü kadının her ismi geçişte Mari yüzünü buruşturuyor sonra gülümsüyordu — dünya kurallıberi bir kadının içinden bir başka kadına lânet okurken takındığı o hafif, gizli tebessümle gülümsüyordu.

Hakikaten de Piyer Dori-

en Mam'zel Sandra'nın bü-
yüsüne öyle bir kapılmıştı ki
onun için seve seve ölüme at-
ılabilirli.

Mam'zel erkeklere yüz
vermiyordu, fakat erkekler
hiç yoktan bir bahane icat
edip bir ihtiyaç uyduruyor
ve ne zamanlarına, ne de
emeklerine acımiyarak uzun
yollardan, mavi gözlü kadını
görmeğe, mavi gözlü kadının
ellerinin değmiş olduğu bir-
seyler almağa geliyorlardı.
Zira dükkânda satılan herşey
Mam'zel'in ellerinden geçer-
di. Mam'zel Sandra'nın mavi
gözleri nasıl mukavemet edil-
mez bir tuzaksa, pembe tir-
naklı, ufak, seffaf elleri de
öyle mukavemet edilmez bir
tuzak, öyle erişilmez bir se-
rapti.

Belki senelerdir kızıl de-
rili kadınların ösmer elleriyle
kendi karılarının ev işin-
den kabalasmış ellerine alış-
mış olan adamlar, geceleri
rüyalarında uzun uzun Mam'-
zel'in ince beyaz ellerini gö-
rüyorlar. Bu ellerin her biri
yağlanmış saçlarında gezin-
diğini, yanıklarını oksadığını
hissederlerdi.

Fakat mavi gözlü kadın
hiçkimse için tezgâhın öbür
tarafındaki Mam'zel Sandra'dan
daha başka, daha fazla
birşey değildi.

Dorien'in hislerini biliyor-
du. Daha Dorien'in haberi
yokken anlamıştı. Fakat an-
ladığını katiiyen belli etmi-
yordu. Mari'nin kendini sevmeyi-
mediğini de biliyor ve ona
karşı bir merhamet duyuyor-
du. Mari'nin Mam'zel'den
korkacak hiçbir şeyi yoktu.

Erkekler!

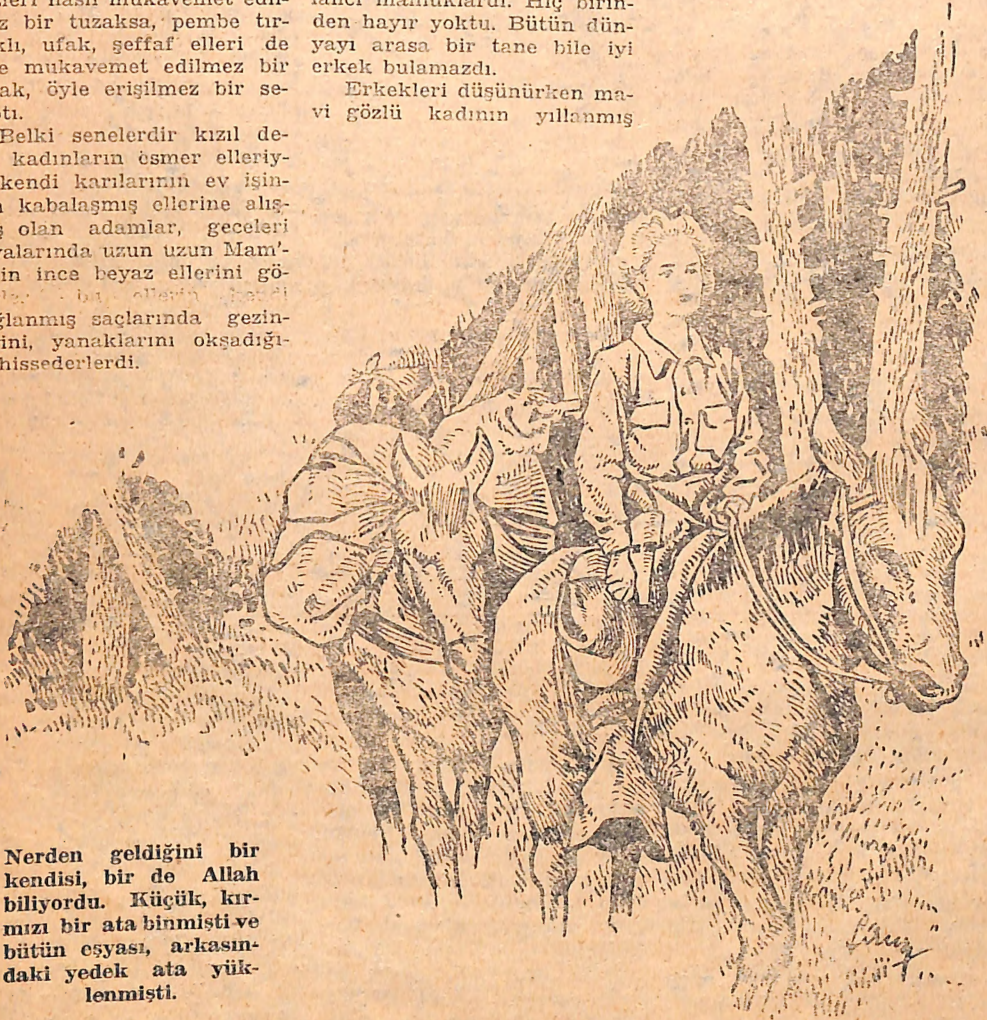
Mam'zel erkekleri iyi bi-
lirdi. Hepsi de iki yüzlü, ya-
lancı mahlûklardı. Hiç birin-
den hayır yoktu. Bütün dün-
yayı arasa bir tane bile iyi
erkek bulamazdı.

Erkekleri düşünürken ma-
vi gözlü kadının yıllanmış

şarap rengindeki dudakların-
da acı bir tebessüm belirirdi.

Soğuk kış geldi, geçti.
Donmuş toprağa geçen buz-
dan parmaklar çözülürdü. Kar-
lar eridi ve Geyik Irmağı taş-
tı. Simal ormanlarının ka-
ranlık çamlarında, yeni biten
yaprakların taze yeşili be-
lirdi ve yapraklarını döken a-
ğaçları tomurcukların solgun
filizi sisi kapladı.

Yosunların arasında ismi
bilinmiyen tatlı kokulu mah-
gup çiçekler açtı ve bütün
dünya, bahar geldi diye yü-

Nerden geldiğini bir
kendisi, bir de Allah
biliyordu. Küçük, kır-
mızı bir ata binmişti ve
bütün esyası, arkasın-
daki yedek ata yük-
lenmişti.

zünü güneşe kaldırdı ve gülümsemi.

Baharın ilk ılık günleriyle beraber bir yabancı, bir sene evvel mavi gözlü kadının geçtiği yollardan geçerek Geyik İrmagina ulaştı. Geyik hacaklı, kuğu boyunlu harikulade bir ata binmişti. Kendi de uzun boylu, geniş omuzlu ve ince belliydi. Kartal gagası gibi bir burnu, kartal gözü gibi gözleri vardı. Fakat bakır rengi yüzünün çizgilerindeki bütün sertliğe rağmen, dudaklarındaki gülümseyiş garip bir şekilde tatlıydı.

Evinden çıkıp dükkânına giden Sandra Levelân onu gördü ve durakladı. Güneş renkli buklelerini düzeltmek için kaldırdığı eli bir an öylece havada kaldı. Mavi gözleri simsiyah kesildi.

Gözlerinin bu soyununu çok iyi bilen Mam'zel kirpiklerini indirdi ve uzun uzun nefes aldı.

Kirpiklerini kaldırdığı zaman gözleri gene maviydi. Ellerinin baş parmaklarını kuşağına soktu ve ağır ağır ilerliyerek parmaklığı yaslandı.

— Hoş geldiniz dedi, bir senedir kapımızı çalan ilk misafir sizsiniz. Ahır şu paravananın arkasında Saman da var.

Adam: — Teşekkür ederim, dedi ve paravananın arkasına gitti.

Döndüğü zaman mavi gözlü kadın hâlâ parmaklığı yaslanmış duruyordu. Ama şimdi dudaklarında bir tebessüm vardı.

Sandra Levelân gülümsemediği zamanda erkekler durur bakarlardı. Bu adam bir istisna teşkil etmedi. Sapkasını çıkardı ve televizyon — Adamın Konvelpe Mam'zel, dedi ve polistenim. Büyük Ormanlarda görecektir. Var. Müsade eder seniz bir iki gün burada kalıp atım dinlendiricğim. İkimiz de epeyi yorduk. Pek biçimsiz yollardan geçtik. Öyle çok bataklık var ki.

Evet, bilirim. Ne kadar isterseniz kalabiliriz. Bir senedir hep aynı insanları göre göre baktım. Dışardaki dünyadan haberler istemek istiyorum. Karakolda radyonuz vardır değil mi?

— Tabii. Sizin yolt mu?

Hayır. Bizim burada medeniyette hiçbir alâkamız yok. İçeri gelin de size yiyecek birşeyler hazırlıyayım.

Sandra yabancıyı dükkânda bıraktı ve yemeli hazırlamağa gitti. İçinde bir damar kopmuştu sanki; kalbine durmadan sıcak sıcak birşeyler damlıyordu ama parmaklarının uçları buz gibiydi.

Yalnız kalan yabancı tecrübeli gözlerle dükkânı inceden inceye tetkik etti. En nihayet Sandra onu kendi evine çağırdı. Yabancı elini yüzünü yıkadı ve Sandra'nın aynasında saçlarını taradı. Yalnız aynada kendini görmek için gülünç bir şekilde eğilmesi icap ediyordu.

Küçük masaya oturdular. Yabancı:

— Bu benim için bulunmaz bir fırsattır. Mam'zel, dedi; sizin gibi bir kadınla karşılaşmak, hele aynı sofrada yemek yemek her insana nasip olmaz.

Sandra ciddi bir tavırla: — İkimiz de istifade edelim öyleyse, dedi.

Sandra'nın hazırladığı nefis yemekleri mümkün olduğu kadar ağır ağır yediler ve konuştular. Konuştular.

Kadın hafifçe öne doğru eğilmeli, mavi gözlerini yabancı'nın yüzünden ayırarak onun dünyadan getirdiği haberleri dinliyordu.

Ve onun mavi gözlerinin içine bakan adama dünyada olup bitenleri hatırlamak güç geliyordu.

Yemekten sonra adam kendine ayrılan kulübeye gitti. Fakat karanlık çökerken gene geldi. Simal baharının alacak karanlığında yan yana evin arkasındaki merdivenlere oturdular ve gene konuştular. Konuştular.

Nehrın öte tarafında bir

Geniş omuzlu ve ince belli idi. Kartal gagası gibi bir burnu, kartal gözü gibi gözleri vardı.

çakal gülüyordu. Daha öteden bir kurdun uluması geliyordu ve karanlık ormanların üstünde yarım bir ay vardı.

Kadın kollarını dizlerine dolamış oturuyordu. Gözleri garip bir ruhi heyecanla simsiyah kesilmişti. Onun için durmadan ince seffaf elleri ne bakıyordu.

— Nereye kadar gideceksiniz? diye sordu, hangi biçareyi arıyorsunuz?

Birinci sualin cevabını ben kendim de bilmiyorum. Çaktığı kibritin alevi bir an yabancı'nın kartal gibi gehresinin güzel keskin çizgilerini aydınlattı.

İkincisine gelince, bir kadın arıyorum.

Mam'zel: — Ya... demek bir... bir kadın dedi. Sonra ilâve etti: — Hoş bir tevlüme gerek.

Dünyanın en berbat işi. Ama ne yapalım, kanun kanundur. Erkekler kadar kadınların da kanuna karşı gelmeğe hakkı yoktur.

— Ne yapmış bu kadın?

— Garbi Amerika'daki gangsterlerden birinin karısıymış. Baskınlarda, yağmalarda filân hep kocasının yanında gidirmiş. En nihayet adam yakalanmış, fakat kadın bir türlü ele geçmemiş. Sağa, sola kurşun sıkı sıkı kaçıp gitmiş. İyi ki kimseyi öldürmemiş.

Mam'zel Sandra kendi içine çekilmiş gibiydi. Bu son sözleri duyunca hafifçe kılmıladı ve dudaklarında garip bir fısıltı belirip söndü:

— Hele şükür...

Adam :

— Efendim? dedi.

— Hiç. O kadın hesabına memnun oldum. Ölüm o kadar anidir ki. Birini öldür-

mek pek fena olmalı herhalde...

Konvel hiç sesini çıkarmadan sigara içiyor ve nehrin mehtaplı sularına vuran ağaçların karanlık akislerini seyrediyordu. Biraz sonra Sandra :

— Nasıl, nasıl bir kadınmış bu? diye sordu.

— Harikulâde bir mahlûkmuş. Ufak tefek güzel bir kadınmış. Gayet iyi silâh kullanırmış ve pek cesurmuş. Bembeyaz bir cildi ve uzun, siyah saçları varmış. Bu bol, güzel siyah saçlarla pek iftihar edermiş diyorlar. Gözleri de siyahmış ama garip ve parlak bir siyah, kara elmaslar gibi. Baskınlar, hırsızlıklar gibi heyecanlı maceralar olmadıkça evinden çıkmazmış. Kocasının en yakın dostları bile onu sadece elinde tabancayla at üstünde görürlermiş. Son defaki baskında kocasını öldürmüşler, o da çaldıkları paranın hepsini alıp kaçmış.

Uzun bir sessizlik oldu. Karşı kapıdaki çakal durmadan güllüyordu. Sonra kadın kılmıladı ve gecenin pek serin olmamasına rağmen hafifçe titredi. Siyah kirpiklerinin altından yanındaki adama bakarak:

— Mister Konvel, dedi. Bu kadını bulursanız ne yapacaksınız?

— Amerikan polisine. teslim edeceğim. Az bir hapis cezası alır. Şimdi artık sizi daha fazla işgal etmiyeyim. Allah rahatlık versin. Sizi yarın göreceğim miyim?

— Evet. Allah rahatlık versin.

Ertesi gün sabahtan akşama kadar beraberdiler. Aralarındaki yakınlık arttı, gelişti. Akşam gene yan yana merdivenlerde oturdular ve konuştular, konuştular.

Adam ona kendi ailesinden, çocukluğundan, mesleğinden bahsetti. Hülyalarını, tasavvurlarını anlattı. Sonra:

— Ya siz? diye sordu; siz buraya geleli ne kadar oldu?

— Bir sené kadar. Amerikadan geldim. Şey — Garbi Amerikadan. — Idaho'dan. E-

Hiç birşey belli etmeden sol elini süratle uzattı ve adamın kalçasından tabancayı çekip geri aldı...

vet, evet idaho'dan.

— Ama burası pek ıssız gelmiyor mu size? Canınız sıkılmıyor mu?

— Hayır. Bu hayat, bu iş tam bana uygun. Mak Ferson'dan onun için satın aldım ya.

— Satın aldınız ha! Yani buraya gelirken, tek başınıza, yanınızda okadar çok para getirdiniz ha?

Mavi gözlü kadın uzun uzun gülerdi:

— Tabii, dedi; bütün param ondan ibaretti. Babamdan — evet, babamdan kaldı. Hep böyle bir hayat sürmek isterdim onun için buraya geldim.

Konvel ağır ağır:

— Anlıyorum, dedi ve dönüp dikatle ona baktı.

İrmağın üstünden, cenup-tan beri esen ince nefesler kadının güneş renkli buklelerini uçuruyordu. İnce düz kaşları firuze gözlerinin üstüne gerilmiş iki siyah kanat gibiydi.

Adam, kendi gözlerinin içine bakıp gülümsiyen bu derin ve güzel mavi gözlere uzun uzun baktı. Kadının hâlâ gülen dudakları eskimiş şarap rengindeydi.

Fakat nedense adam içi-lip bu dudakları öpemedi. Bu kadında insanı yaklaştırmı-yan, değişik birşey, onu başka kadınlardan ayıran isim-siz bir zarafet, bir vakar, bir cesaret vardı. Adam onun o küçük, şeffaf ellerinden birini tutup bir şeyler söylemek istedi. Fakat elinden kadının mavi gözlerine bakmaktan başka birşey gelmiyordu.

Ve uzakta çakallar gü-lüyordu; onunla, aşkla, ö-lümle, hayatla alay eder gi-bi.

Konvel kulübesine gitmek için ayağa kalkınca elini u-zattı.

— Yarın gidiyorum, Ma'm-zel, dedi; ama şimdiden Alla-haismarladık demek istiyorum.

— Ama sabahleyin kah-valtıda da konuşuruz.

— Evet ama, o zaman ay-ınlık olacak. Dostların ay-

Dorien'le, Le Faver iyi kalpli kimselerdi. Ama ne tabancaları, ne atları, ne de sandalları vardı. Zira...

rıma zamanı gecedir, ka-ranlıktır. Biz de dostuz, de-ğil mi?

Mam'zel yarı fısıldar gibi:

— Evet, diye cevap verdi.

— Öyleyse dönerken de uğrıyabilir miyim? Yalnız olursam, tabii. Kadını bulur-sam uğramam. Sizi üzer herhalde.

Mam'zel gene:

— Evet, dedi ve uzun, u-zun, omuzları sarsıla sarsıla güldü. Kahkahasında çakal-ların gülüşü gibi acayip, a-laycı birşey vardı.

Adam:

— Gülmeyin, Mam'zel, de-di; bu meselede gülünecek hiçbir şey yok.

— Ben o, o zavallı kadına gülmiyorum ki. Hayatın bi-ze oynadığı oyunlara, feleğin cilvelerine gülüyorum. Allah rahatlık versin Konvel. Ya-rın sabah görüşürüz.

★

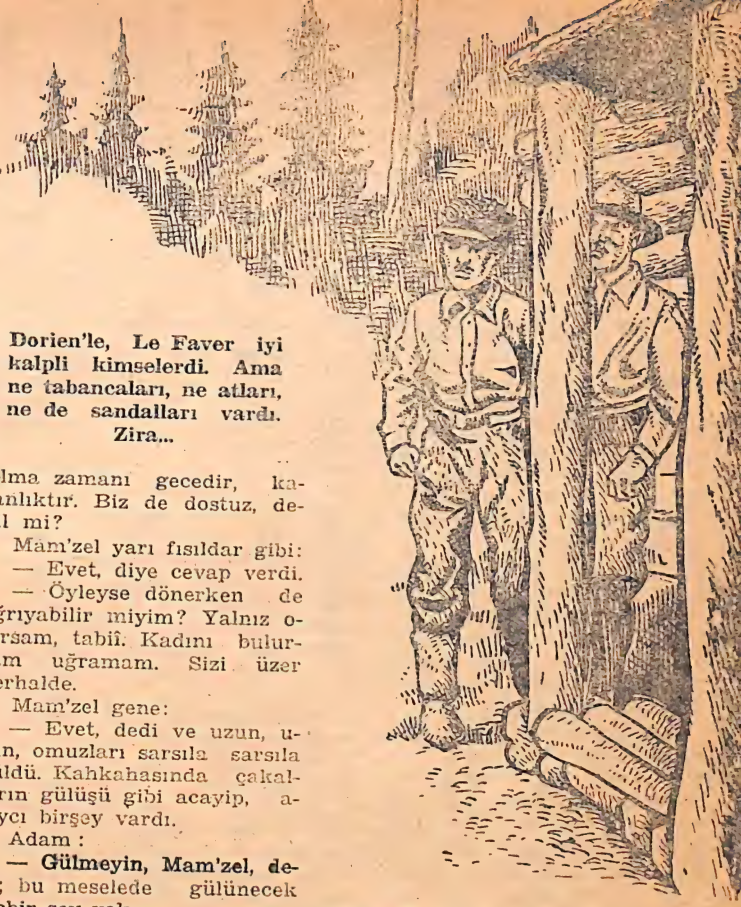
Güneş, ormanın karanlık çamlarının üstüne ışıklarını yaymıştı. Konvel atını ahır-dan çıkarıp kapıya geldi. Sandra parmaklığa dayan-mış gülümsüyordu. Dorien'le Le Faver de gelmişlerdi. Le Faver'in çocuklarından biri ormanda yabancı çiçekler top-layıp bir şişeye koymuş onla-ra doğru geliyordu. Hayran hayran Konvel'in üniforma-sına bakarken ayağı bir taş-a takıldı ve yere düştü. Elinde-ki şişe Konvel'in ayağının di-bine yuvarlandı. Adam içilip şişeyi aldı, fakat mavi gözlü

kadın bir an içinde fırtına gibi üzerine atılmış şişeyi elinden kapmağa çalışmıştı. Nefes nefese:

— Verin onu bana, dedi, verin onu bana!

Adamın merakı kabarmış-tı. Şişeyi kadının erişemeyece-ği kadar kaldırdı ve baktı. Bu, boş şişeden başka birşey değildi. Fakat ona bir defa bakınca atlı polis Konvel'in gözünde herşey değişti — manzara, hava, mavi gözlü kadın, hattâ güneş ışığı bile değişti.

O kartal gibi gözleri ye-ni bir parlaklık ve derin bir hayretle önünde duran ka-dına baktı. Kadının yüzünden bütün renk çekilmişti. Kısa-lan gözleri cılâh kehribarlar gibi sınısıyahtı ve garip par-laklıklar yayıyordu. Yay gibi kaşları şimdi bu gözlere uy-

gundu. Yalnız rüzgârda hafif hafif kıvıldaayan altın renkli bukleleri bu beyaz tenli, gece gözülü kadına uyuyordu. Bunun gayet basit olan sırrı da şimdi adamın elindeydi.

Şişenin etiketinde Sarı Saç Boyası yazıyordu.

En nihayet adam yumuşak bir sesle:

— Mam'zel, dedi; zannedersen artık aradığımı buldum.

Sandra ona degecek kadar yakın duruyordu. Gözlerini onun yüzünden ayırmadan, hiçbir şey belli etmeden sol elini süratle uzattı ve adamın kalçasından tabancayı çekip geriledi.

— Asla! diye bağırdı. Dorien! Le Faver! Burasını şimdilik size bırakıyorum! Herşeye iyi bakın — benim hatırım için! Bu adamın at ve kayık bulmasına mâni olun! Ben gidiyorum.

Küçük narin vücudunu imrenilecek bir ahenk ve kolaylıkla eğerin üstüne bıraktı ve sağ eliyle dizginleri tutarak:

— Benim için üzülmeysin, kızıl derililer bana bakar, dedi ve atı şimale doğru sürdü.

Konvel kendi kendine:

— Cesur, diye söylendi;

silâh kullanmasını biliyor! Bir gangster karısı!

★

Geyik Irmağının suları hâlâ gürül gürül akıyordu. Her yere düşmüş ağaç kütüğünü kadife gibi yosunlar bürümüşü. Her kuytu köşede ismi bilinmiyen mahcup, soluk renkli çiçekler vardı; nehir boyunca üniforması pırıl pırıl yanan uzun boylu bir adam yürüyordu. Mahzun yüzü bir adam. Torbasında bol yiyecek vardı, zira Dorien'le Le Faver iyi kalpli kimselerdi. Ama ne tabancaları, ne atları, ne de sandalları vardı. Zira Dorien'le Le Faver Mam'zel'e sadıktılar.

İki gün iki gece yürüdü ve üçüncü gün akşama doğru boş bir kulübe buldu. Yalnızlığını gidermek için ufak bir ateş yaktı. Sonra battaniyesine sarınıp yatarak yıldızları seyrede seyrede düşünmeğe koyuldu.

İşte o zaman, büyük sesizlikleri dinlemeğe alışık olan kulakları bir nal sesi duydu.

Ayağa kalktı ve sesin geldiği tarafa dönerek bekledi. Ormanın alaca karanlığından kendi kuğu boyunlu, geyik bacaklı siyah atı çıkageldi. Akşamın gölgeleri, eğerdeki kadının güneş renkli saçlarına, gurup bulutları gibi sisli

bir varlık vermişti.

Mam'zel Sandra, Konvel'in tabancasını geri uzattı ve gülümsüyerek:

— Emrinize amadeyim Konvel, dedi. Yapamadım. Sizin öyle silâhsız, yürüye yürüye beni takip edeceğinizi düşününce... Ne de olsa ben de bir kadımdır. Evet senelerdenberi sadece macera, tehlike içinde yaşayan bir gangster karısıydım. Ama bu hayat beni değiştirdi. Ben de artık bir kadımdır. Siz de benim şimdiye kadar gördüğüm ilk erkeksiniz. Ötekiler, kocam... Onlar insan bile değillerdi. Onyediyedi yaşındayken, körükörüne sevip evlendim. Sonradan da... Ölünceye kadar diye yemin etmiştim onun için kocamı bırakmadım. İşte bu kadar.

Geyik Irmağının üstünde hareketlessiz uzanan gölgelere bakarak ilâve etti:

— Beni götürün artık. Ama bilin ki pişman değilim. Hayatımda ilk defa olarak yaşadım. Hem gidiyorsam da arkamda hiç olmazsa bir dost bırakıyorum.

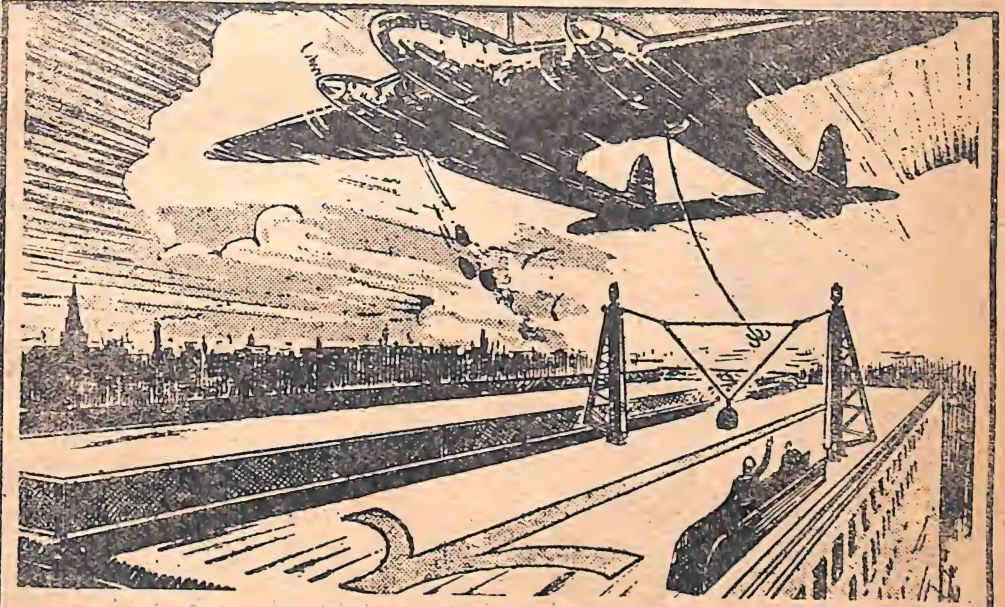
Konvel, uzun uzun mavi gözülü kadının yüzüne baktı. sonra garip bir şekilde boğuk ve derin çıkan bir sesle:

— Arkanızda bir âşik bırakıyorsunuz, Mam'zel, dedi.

YAZISIZ HİKÂYE

Bugünün HARİKALARI

Hava postalarında yeni bir usul kullanılmaktadır. Uçaklar, resimde görülen alet sayesinde yere inmeden postalarını alabilmektedirler. Postaları verme işi de yine alma işi gibi yere inmeden yapılabilmektedir. Resimde, uçağın kancası ile postayı alışı ve diğer kanadı altından da, postaları atışı, görülmektedir.

Bu otomatik kürekler, Amerikalı Charles Morris tarafından icat edilmiştir. Kayığı süratle yürütebilmek için küçük tutamaklarını ileri geri hareket ettirmek kâfi gelmektedir. Bunun bir hususiyeti de, kayığın, kayıkçının yüzünün dönük olduğu tarafa doğru hareket etmesindedir.

Detektif

OLABİLİR MİSİNİZ?

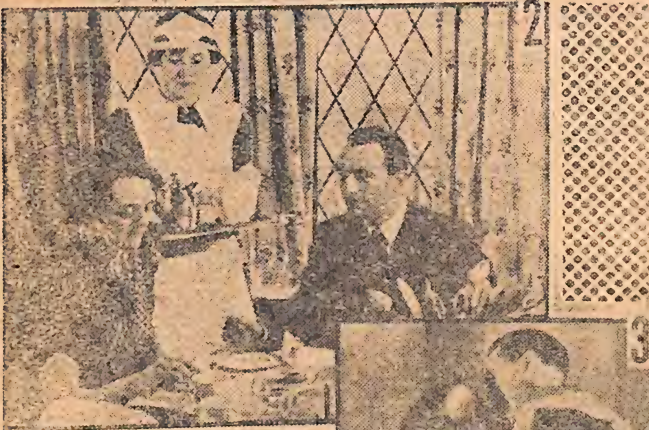
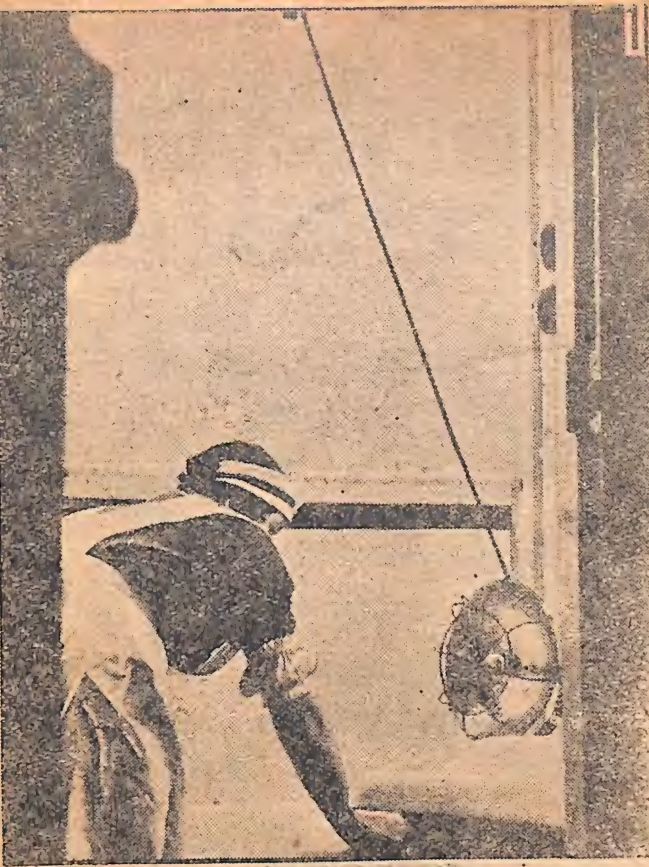
1 — Misis Roberts, düşünceli ve sessiz bir kadındı. Hayatından hiç şikâyet etmezdi. Fakat Hektor'la geçirdiği iki yıllık evlilik hayatında, hiç de mesut olamamıştı. Bir gün hizmetçisi Ann, komşu hizmetçilerden birisine «Bayın, bayana yaptığı muameleyi gördükçe ağlayacağım geliyordu» demişti. «Fakat bayan mirasa konunca, bayın muamelesi değişti.»

O gün Ann, acele acele banyoyu hazırlıyordu. Çünkü izin günü idi...

2 — Kahvaltı ederlerken Mister Roberts, bayanına karşı çok nazik davranıyordu. Elindeki mektubu okuduktan sonra: «Bu gece biraz gecikeceğim» dedi. «Hisse senetleri için gidip Cons'la görüşeceğim. Beni bekleme, yat karıcığım.» Mister Roberts bunları söylerken, hizmetçi Ann da odada bulunuyordu.

3 — Saat 9,30 da Mister Roberts Hektor karısı ile vedalaşarak evden çıktı. Arkasından saat 10 da döneceğini söyleyen Ann da evden ayrıldı. Bunun üzerine yalnız kalan Misis Roberts, eline bir roman alıp okumağa daldı.

4 — Ann, saat 10 u 5 gece dönmüştü. Bir iki dakika sonra banyo dairesine girdi. Hayretten gözleri büyüdü. Hanımı banyonun içinde hareketsiz yatıyordu. Banyoda bulunan gece lâmbasının elektrik teli de, banyonun içinde duruyordu.

GECE LÂMBASI

5 — Telefonla çağırılan Doktor Simons, Misis Roberts'in, banyoya düşen elektrik teline değerek ölmüş olduğunu söyledi. Ann hıçkırarak ağlıyor, aynı zamanda da «birçok kereler kendisine söylendiği halde, hanım yine bu lâmbayı kullanmakta ısrar etti» diyordu

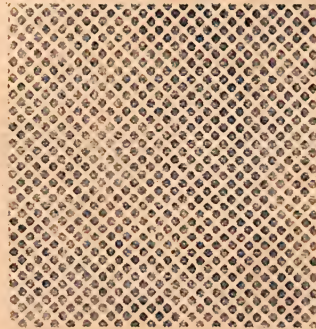
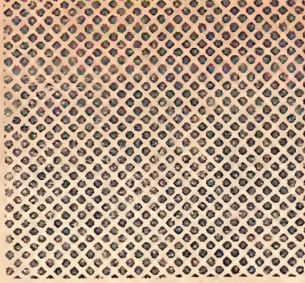
6 — Biraz sonra Mister Roberts eve dönmüştü. Felâket haberini duyunca deliye döndü. «Daha dün gece kendisine bu lâmbayı kullanmamasını söylemişim» dedi. «Fakat beni dinlemedi.» Doktor, Mister Roberts'in kederini hafifletmek için ona bir ilâç içirdi.

7 — Ann, hanımını çok severdi. Bütün gece uyumadı ve düşündü. Ertesi sabah erkenden merkeze giderek Müfettiş Snaith ile konuştu. Söylediği şeyler, müfettişi çok alâkadar etti... Misis Roberts'e hemen bir otopsi yapılmasını emretti. Elde edilen netice, Mister Roberts Hektor için idam kararı oldu. Acaba Ann, Mister Hektor'un katil olduğundan nasıl şüphe etmişti?

(Bu bilmecemizin çözüsünü gelecek haftaki bilmecemizin altında bulacaksınız).

GEÇEN HAFTAKİ BİLMECEMİZİN ÇÖZÜSÜ

Resimlere dikkat ederseniz, polisin üstünde gayet sık bir elbise olduğunu görürsünüz. Halbuki vazife başında olan bir polis, hiçbir zaman böyle elbise giyemez. Şu hale göre: Polis bir suç ortağından başkası değildi. Araştırma sırasında Larri, çaldığı saati hiç belli etmeden polise vermişti.

PERDEDEN PORTRALER

Beyazperdenin Ormanlar Kıralları Tarzan diyince hemen aklı Jonny Weissmuller gelir. Gerçi şimdiye kadar birçok yıldızlar beyazperdede Tarzan rollerine çıkmışlardır. Fakat bunlar içinde sinema meraklılarının en beğendiği kimse Johnny Weissmuller'dir. Yakışıklı yıldız M-G-M stüdyolarında Maureen O'Sullivan'la çevirdiği "Tarzan Ve Eşi", "Tarzan Kacıyor", "Tarzan'ın Oğlu", "Tarzan

New York'da" gibi filmlerle şöhretini yapmıştır.

Johnny bugünkü muvafakiyetinin tek sebebinin vü-

Johnny Weissmuller

cadünün iriliğine borçlu olduğunu söyler. Ve bununla da iftihar eder. Çünkü bugün 1,91 metre olan boyunu o kendi çalışmasıyla elde etmiştir.

Küçükken çok cılız bir çocuktur. En ufak soğuk algınlığı onun günlerce yataktan çıkmamasına sebep olurdu. Babası oğlunun bu vaziyetine çok üzülürdü. Bir gün onu alıp bir doktora götürdü. Dr. onu iyi bir muayene-neden geçirdikten sonra bol yemek yemesini ve her gün yüzmeye egzersizleri yapmasını tavsiye etti.

Johnny doktorun dediklerine uyarak çiftliklerine yakın geçen bir ırmakta yüzmeyi adamakıllı öğrendi. Sabah akşam her gün muayyen saatlerde yüzmeye talimlerine başladı. Neticede az zamanda sıhhatinde ve vücudünde gözle görülecek kadar gelişme oldu. Bu arada yüzücülükteki mahareti de civara yayıldı.

Yüzme mütehassıslarından William Bechrack onu Illinois Atletik Kulübünün yüzme ekibine aldı. Önce ona o güne kadar yüzmeye hakkında ne biliyorsa hepsini unutmaması söyledi. Johnny hocasının dediğini yaptı. Bilmediği herşeyi unuttu. William ona bütün kaideleriyle, kolaylıklarıyla yüzmeyi yeniden öğretti. İki senelik bir çalışmadan sonra Johnny yarışla-

ra girebilecek daha doğrusu rekor kırabilecek bir hale geldi.

İlk olarak Dluh şehrindeki Milli yarışlara girerek yüz metre kulaqlama yüzmede birinci geldi. Aynı yarışın ikinci defa tekrarında rekor kırarak en büyük mükâfatlardan birisi olan Milli Madalyayı kazandı. Artık şöhret yolu ona açılmıştı. Her mecmuada, her gazetede başka bir resmi çıkıyordu. Babası oğlunun meşhur bir sportmen oluşuna çok seviniyordu. Fakat yüzücülük uğruna kolej tahsilini yarıda bırakmasını istemiyordu. Oğlunu tahsilini bitirmesi için geri çağırırdı.

Johnny iyi bir aile terbiyesi almıştı. Babasının sözünden dışarı çıkmıyarak geri döndü. Tahsiline başladı. Derken 1924 Olimpiyatları zamanı geldi. Yüzme hocası William Bechrack Johnny için babasından altı haftalık bir izin kopardı. Paris'te bir günde girdiği iki yarışta dünya rekorunu kırarak Amerikan bayrağını şeref direğinde dalgalandırdı.

Amerika'ya dönünce halk onu büyük bir kahramanı karşılar gibi karşıladı. Birçok müesseselerden iş teklifleri almayı başlandı. Önce bir mayo fabrikasına girerek orada mayo desenleri çizmeğe başladı. Daha sonra Amerika'nın en büyük ve tanınmış otellerinden biri olan Palm Beach'de yüzme hocalığı yaptı. Bu arada yüzme tekniğini göstermek için çok kısa bir de film çevirdi.

Metro-Goldwyn-Mayer stüdyoları idarecilerinden birisi bu filmi görerek beğendi. Johnny'ye bir kontrat teklif etti. Yakışıklı, gösterişli yıldız böylece ilk defa olarak M-G-M. hesabına meşhur muharir Edgar Rice Burroughs'un yazdığı "Tarzan, The Ape Man - Tarzan Maymun Adam" filmini çevirdi. Eser Amerikan ve dünya sinema meraklıları tarafından çok tutulduğundan M-G-M. idarecileri büyük masraflara katlanarak Tarzan serisini mey-

Resimlerde Jonny Weismuller'i : (Tarzanın Oğlu)
ve (Tarzan ve Eşi) filmlerinin iki heyecanlı sa-
nesinde görmekteyiz.

dana getirdiler.

1944 yılında M-G-M. idarecileri Tarzan filmlerini çevirme hakkını RKO Radyo kumpanyasına sattılar. Tabiatile Johnny Weismuller de RKO'yla bir kontrat imzaladı. Yakışıklı yıldız bu stüdyoda son olarak " Tarzan And The Amazons - Tarzan Kadınlar Diyarında" filmini çevirdi. Eserde "Jane" rolünü Maureen O'Sullivan yerine Brenda Joyce yapıyor.

Johnny bundan tam kırkiki sene evvel Chicago'da 2

Haziran 1904'te doğmuştur. Kahverengi gözlü ve saçlıdır. En sevdiği hayvanlar meşhur maymun Chita'yla onbeş ton ağırlığındaki Anna May isimli fildir. Kendisi 89 kilo ağırlığındadır. 1932 senesinde Bobbie Arnst isimli bir sahne artistiyle evlendi. 1933'te ondan boşanarak Lupe Velez'i aldı. Beş sene mesut yaşadılar. 1938 senesinde Lupe onu mahkemeye verip kendisine dayak attığını söyliyerek boşandı. Şimdi Beryl Scott isiminde bir kadınla evlidir.

SALOME

Berlin Operası tarihi günlerinden birisini daha yaşıyordu. Güzelliği ve dansı dilere destan olan Salome o gece bütün cazibesini ve kıvraklığını kullanarak dans ediyordu. Seyircilerin hepsi Almanya'nın yüksek tabakasına mensup kimselerdi. Üstelik operanın şeref locasında İmparator Bismarck bulunuyordu.

Bismarck arkasında oturan yaveri Kont Von Bahlen'e dönerek: "Hakikaten çok güzel bir kız. Dansı da çok kıvrak," dedi. Kont gülümseyerek İmparatora doğru eğildi: "Salome, Avusturya'dan yeni geldi. Ekselans," dedi. "Oradayken Habsburg'lu prenslerden birisiyle nişanlanmış. Avusturyanın müdafaa planları ve kuvveti

hakkında bize casuslarımızdan daha iyi malûmat verir."

Bütün bu konuşmaları arkada ayakta duran Amerikan gazetecisi Jim Steed duymuştu. O sıralarda Almanlar, Avusturya'ya askeri bir taarruza hazırlanıyorlardı. Patronları bu meşhur gazeteciye Berlin'e bu yüzden göndermişlerdi. O da İmparatorun operaya geldiğini görünce mülâkat için yanlarına gitmişti.

Jim, İmparator'dan gazetesine bildirecek pek fazla birşey öğrenememişti. Fakat Salome hakkında iki Almanın konuşması onu alâkadar etmişti. Locadan çıkar çıkmaz doğruca dansözün hususî odasına gitti.

Aynanın önüne geçerek bir sigara yaktı ve kendi aksini seyretmeye başladı. Biraz sonra dansını bitiren Salome etrafında bir sürü hayranı olduğu halde içeriye girdi. Güzел artistin hayranlarının hepsi de erkekti. Ondan kimisi bir resim, kimisi bir hatıra, kimisi de sadece bir imza istiyordu. Odanın içerisi zengin seyircilerin gönderdikleri hediyeden ve çiçek buketlerinden geçilmiyordu.

Salome'nin hizmetçisi hepsini dışarı çıkartmıştı. Kadın Jim'e hiç birşey söylememişti. Çünkü gazeteci daha odaya girerken hizmetçiye kendisini İmparatorun gönderdiğini söylemişti. Salome onun diğer hayranları gibi odasını terketmediğini görünce yarı kızgın bir şekilde: "Ne istiyorsunuz" diye sordu.

Jim gülümsüyerek: "Leslie's Weekly isimli Amerikan gazetesinin muhabiriyim," dedi. Şimdiye kadar birçok gazeteci Salome'nin muvaffakiyetleriyle alâkadar olmuştu. Kimisi onun hayatını yazmak istemiş, kimisi sadece şöretiyle alâkalamp onunla sadece mülâkat yapmıştı. Dansöz karşısında uzun boyuyla dikilen Amerikan gazetecisini de bunlardan birisi zannetmişti.

Gazeteci onun ne düşündüğünü anlamıştı. "Sizinle

buraya mülakat yapmaya gelmedim," dedi. "Yardıma ihtiyacım var."

Salome gıgıarak: "Size ne gibi yardıma bulunabilirim?" diye sordu.

Jim İmparatorun locasında duyduklarını anlattıktan sonra: "Sizi sevgiliniz prenze karşı harekete teşvik edecekler," dedi. "Eğer isterseniz sevgilinize yardım edebilirsiniz." Salome'nin yüzündeki hatlar gerilmişti. Dansöz işin şakaya gelir tarafı olmadığını nihayet anlamıştı. Hiddetlenerek: "Beni sevdiğim adama ve onun memleketine karşı hiyanet edecek kadar düşük mü zannediyorlar," dedi. "Onlara öyle bir ders vereceğim ki bunu hayatları boyunca unutamayacaklar."

Bu sırada kapı çalındı. Gazeteci hemen perdenin arkasına saklandı. İçeriye Kont Von Bohlen girerek Salome'yi akşam yemeğine davet etti. Dansöz de deminki hiddetine hâkim olarak Kontun davetini kabul etti. Gazeteci o akşam iyi bir iş yaptığını düşünüyordu.

Salome, Kontla dostluğu gittikçe ilerletti. Von Bohlen'e sevgilisinin memleketi ve kuvvetleri hakkında malûmat vereceği yerde Alman taarruzu hakkında da ondan en gizli askeri sırları öğreniyordu. Bunları gazetecinin yardımıyla sevgilisi prenze ulaştırıyordu.

Alman başkumandanlığı, bir gün gazetecileri bir muharebe sahasını gezmeleri için davet etti. Jim harp meydanını gezerken ölmüş bir Avusturya hüsarı dikkatini çekti. Onu Amerikan Dahili Harbinde tanıdığı Cleve Blount isimli bir kahramana benzetmişti. Yerde yatan ölünün üzerine eğildi. Adamın giydiği sırmalı elbiselere bakarak onun yüksek rütbeli bir hüsar olduğunu tahmin etti. Huviyetini anlamak için ceplerini karıştırmaya başladı. Üst küçük cebinden bir madalyon çıktı. Merak ederek içini açtığı zaman Salome'nin küçük, bir resmini gördü. Öbür ceplerini de karıştırdı. Dansözün Kont'dan çaldığı plânların kopyesi de

Film Hikâyeleri

ÇEVİREN :

Vedii EVSAL

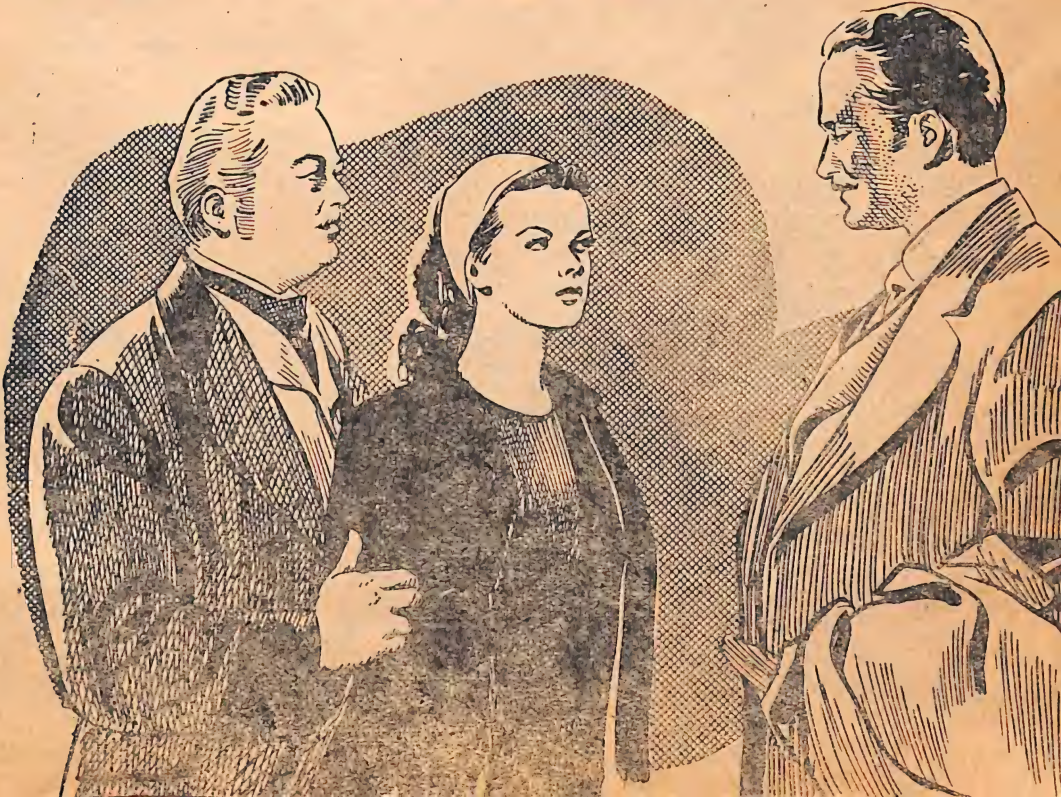
OYNAYANLAR

Salome Yvonne De Carlo
Jim Steed Rod Cameron
Cleve David Bruce
Von Bohlen .. Albert Dekker
Von Bismarck .. Kurt Katch
Rejisör : Charles Lamont

Universal

Kont, güzel dansöze daha ziyade yaklaştı. Onu kolundan tuttu. "Şüphesiz" dedi. "Benimle Almanya'ya gelin."

oradaydı. Artık ölünün, Sa- öbür başa katederek Pasifik böylelikle birkaç kuruş elde edebilirlerdi.

Berlin'e döndüğü zaman Prens'in öldüğünü zavallı kıza söylemekte çok güçlük çekti. Salome'nin Prensi ne kadar çok sevdiğini pek iyi biliyordu. Artık Almanya'da kalmalarının hiçbir mânası yoktu. Kont da yavaş yavaş şüphelenmeye başlamıştı. Tek kurtuluş yolu Berlin'den habersiz uzaklaşmaktı. Amerika'ya San Francisco'ya gitmeye karar verdiler. Salome meşhur dansıyla orada milyonlar kazanabilirdi.

O gece oturarak bir plân kurdular, gidecekleri yol çok uzundu. İlk durak Hamburg limanıydı. Oradan vapurla New York'a geçeceklerdi. Sonra Amerika'yı bir baştan

sahilindeki güzel San Francisco'da olacaktı. Jim gazeteciliğinden istifade ederek Salome'nin Amerikada rekâm işlerini idare edecekti. Piyanist Max da güzel dansözün menejerliğini yapacaktı. Ertesi gün Konttan habersiz hareket ettiler.

Yolculuk umduklarından daha kolay geçti. Arizona'da Drinkman's Wells isimli küçük bir kovboy kasabasına gelinceye kadar mühim bir şeyle karşılaşmadılar. Seyahatleri gayet iyi geçti. Üç arkadaş bu kovboy kasabasında durmak zorunda kalmışlardı. Çünkü seyahatlerine devam edecek paraları yoktu. Tanımadıkları yerde kimseden de borç para istiyemezlerdi. Salome orada dans etmeye karar verdi. Belki

Jim, Marble Halls bariyeri bir anlaşma yaparak sahnesini kiraladı. Salome dekolte bir kostüm giyerek sahneye çıktı. Max, barın akordsuz piyanosunda çaldığı güzel bir havaya uyarak dansetmeye başladı. Barda bulunan herkesin heyecandan dili tutulmuştu. Jim bile Berlin Operasında Salome'nin tesirine buradaki kadar kendisini kaptırmamıştı.

Dansın ortalarına doğru barın kapısında bir gürültü duyuldu. İçeriye ellerinde silâh beş kovboy girdi. En önde yürüyen uzun boylu, bakır rengi yüzü, sarışın yakışıklı bir gençti. Omuzunda o gün posta arabasından soyduğu altın torbası vardı. Arkadaşlarının her birisi bir tarafa geçti. Sarışın delikanlı doğrudan sahnenin önüne kadar geldi. Gazeteci onu yakından görünce: "Cleve Blount," diye mırıldandı.

Salome daha çok şaşırarak dansı bıraktı. Karşısındaki delikanlı ne kadar da ölen sevgilisi Prense benziyordu. Bir an Prens'in kovboy kıyafetine girerek karşısına geldiğini zannetti. Cle-

Dansın ortalarına doğru barın kapısında bir gürültü duyuldu. İçeriye ellerinde silâh beş kovboy girdi

ve de Salome'yi görünce içine tuhaf bir his gelmişti. Şimdiye kadar birçok kadınlarla karşılaşmıştı. Fakat hiçbirisi ona Salome kadar tesir etmemişti. Yakışıklı kovboy silâhıyla etrafı tehdit ederken: "Dansınız devam edin Leydi," dedi.

Max müziğe baştan başladı. Salome bu sefer daha kıvrak dansediyordu. Vücudu havada bir yılanın hareketleri kadar ahenkli dalgalanıyordu. Cleve'in heyecandan ağzındaki tükürük kurumuştur. Salome dansını bitirince Cleve ona doğru yürüdü. Kaçmasına fırsat vermeden onu sırtladığı gibi dışarı çıktı. Arkadaşları da arkasından onu takip ettiler. Barda oturanlardan hiçbirisi ona mâni olamadılar. Hattâ Şerif bile. Herkes canından korkuyordu. Bu gibi şeylerde Cleve'in hiç şakası yoktu.

Ertesi gün Cleve avenesiy-le birlikte Salome'yi ve altınları kasabaya geri getirdi. Dansöz Jim'e, çaldıklarını da Şerife teslim etti. Herkes artık islâh olunmıyacağına kanaat getirdikleri haydut kovboyun bu hareketine şaşmıştı. Kanunları hiçe sayan Cleve'i bir gecede Salome yola getirmişti. Cleve ona âşık olmuş ve onunla San Francisco'ya gitmeye karar vermişti. Salome de ondan eski sevgilisine benzediği için hoşlanmıştı.

Kasaba halkı Salome'ye minnet borçlarını neyle ödeyeceklerini şaşırılmışlardı. Aralarında para toplayarak dört kişinin San Francisco'ya kadar olan yol masraflarını temin ettiler. Kasabanın adı Drinkman's Wells'i değiştirerek onun yerine "Salome'nin Dansettiği Yer" adını koydular. Bütün bunları Cleve Blount gibi bir başbelâından kasabayı kurtardı diye yapıyorlardı. Salome onlara nasıl teşekkür edeceğini bilemiyordu. Kasabadan ayrılırken gözyaşları arasında sadece: "Sizleri bütün hayatıma unutamıyacağım!" diyebilirdi.

San Francisco'ya gelir gelmez en büyük otellerden birisine indiler. Kendilerine yeni elbiseler aldılar. Cleve bu büyük şehirde bile kovboy elbisesinden vazgeçmedi. Eski silâhının yerine sedef kakmalı bir yenisini koydu. Jim'le Max hemen harekete geçerek Dimitrioff isimli zengin bir Rus buldular. Bu adam büyük bir tiyatro yaptırmıştı. Onun ilk açılış gecesinde ve ondan sonraki gecelerde dans etmesi için Salome'yi angaje etti.

Altı haftalık bir çalışma gecesinden sonra nihayet ilk çalışma gecesine gelmişti. Bu müddet zarfında Cleve dansöze birkaç defa evlenmek teklif etmiş fakat kabul ettirememişti. Salome bir türlü onu sevdiğine inanamıyordu. Ondandır hoşlanmasının sebebinin Prense benzemesinde buluyordu.

Temsilden üç dört saat önce hiç beklemedikleri birşey oldu. Salome'yle piyanist o gece yapılacak şeyler hakkında tiyatronun salonunda konuşurlarken Kont Von Bohlen çıkageldi. Sivil giyinmişti. Gözleri avını yakalayan bir kaplanınki kadar parlıyordu. Kont Salome'ye yaklaşarak: "Bu sizin için tam bir sürpriz oldu. Herhalde beni bu kadar çabuk beklemiyordunuz," dedi.

Salome soğukkanlı olmaya çalışarak: "Bana burada birşey yapamazsınız. Amerika'dayız. Bunu unutmayın!..." dedi. Kont güzel dansöze daha çok yaklaştı. Onu kolundan tuttu: "Şüphesiz," dedi. "Benimle Almanya'ya gelin. Burada Jim'in veyahüt Dimitrioff'un yaptıklarından fazlasını ben size temin ederim."

Bu sırada içeriye Cleve girdi. Kont'un Salome'ye eziyet yaptığını görünce hemen silâhını çekti. Kont dansözün kolunu bıraktı. Gülümseyerek: "Ben çocuklarla dövüşmem," dedi.

Cesur kovboy: "Maksadınızı anlıyorum," diyerek Kont'un sözünü kesti. "Ame-

rika'da biz ya yumrukla ya silâhla dövüşürüz. Eğer isterseniz sizin tarzınızda da dövüşürüz."

Havada birbirine çarpan kılıçlardan ateş çıkıyordu. Bir aralık Kont, Cleve'in yüzüne doğru bir hamle yaptı. Kılıç kovboyun yüzünü sıyrıtı. Kont gittikçe daha hâkim dövüşüyordu. Fakat Cleve de oldukça çevikti. Rakibinden daha zayıf ve atik olduğundan onun yaptığı hamlelerden kendisini az çok koruyordu.

Aralarındaki mücadele uzadı. Kont'un hareketleri ağırlaşıyordu. Nihayet Cleve'in beklediği an geldi. Kont bütün kuvvetini toplayarak kovboyun karnına doğru bir hamle yaptı. Cleve yana çekilerek bundan kurtuldu. Rakibinin toplanmasına meydan vermeden kılıcını böğrüne sapladı.

Jim'le Dimitrioff geldikleri zaman Salome'yle Cleve'i birbirlerine sarılmış buldular. Güzel dansöz: "Seninle nereye istersen gelirim. Seni sevdiğimi şimdi anladım!..." diyordu. Gazeteci bu sözleri duyunca Salome'yi tamamen kaybettiğini anladı. Cleve onun için dövüşmüş ve onu kazanmıştı.

Ormanlar Hâkimi

6

BAYTEKİNİN KAMPINDA
ZİP GENÇ KADINI SOR-
GUVA ÇEKİYORDU.

BEN ONUN BİRDOSTUYUM.
KENDİSİNİN TEHLİKEDE
OLDUĞUNU HABER VERE-
CERTİM.

O VILSONUN KAMPINA
GİTTİ ÇABUK BİZ DE
ORAYA GİDELİM.

TABİİ. ONUSOYAN
ÇETE ANCAK
DİR. BUNU İTİRAZ
EDECEKTİM.

VILSONUN
KAMPINDA
NELER OLDU
GÜNÜ BİLİ-
YORMUSUNUZ?

HİNTLİNİN AYNA İLE VERDİĞİ İŞARET
ÜZERİNE KRİSPİN YADİĞÖZ LUYORDU.

MITRALYÖZ ŞİMDİ
ONLARI AŞKUNDEFA
KONUŞUR.

BUESNADA BAYTEKİNİN EMRİNDEKİ RAFILE
HAZIRLANAN TUZAĞA DOĞRU YAKLAŞIYORDU.

KRİSPİN MİTRALYÖZ BAY TEKİNİN ÇIKTIĞI TEPEYE GEHMİŞ BEKLIYORDU.

TÜFEK SESLERİ
SIKLAŞTI ANCAK
ATEŞ ETMEĞE
BAŞLADI

BAY TEKİN TUZAĞA
DÜŞMEDEKİ VETİŞ-
MEMİZ LAZIM.

ZANEDERSEM
GECİRTİR

İSTE MİTRALYÖZ
ATEŞ ETMEĞE
BAŞLADI.

MİTRALYÖZ HAKİ
KATEN BAYTEKİNİ
GÖZLÜYÖRDÜ.
O TEPEYE TIR-
MANINCA SÜREK-
Lİ ATEŞ ETME-
ĞE BAŞLADI.

SENİ YAKALADIM
DEMEKTİR

KUR SUN LAP. KAYAYA ÇARPMAYA BAŞLADI

TAM YAKTINDE
YATMIŞIM

BİRDEN BİRE
SIVAH BİR ŞİM
SEK KRİSPİNİN
ÜZERİ ATILDI.
BU ZİP İN KARA
PANTERİ HİTA
İDİ-

KRİSPİN SOĞUK
HANLILIĞINI KAY
BET MEDENYÂ
VAS YAVAŞ GE
RİLEVDİR VE Sİ
LÂHİNİ ÇEKME
GE UĞRAŞIYOR
DU.

FAKAT UÇURUMUN TA KENARINA GELDİ
VE FELÂKETİNE DOĞRU YUVARLANDI.

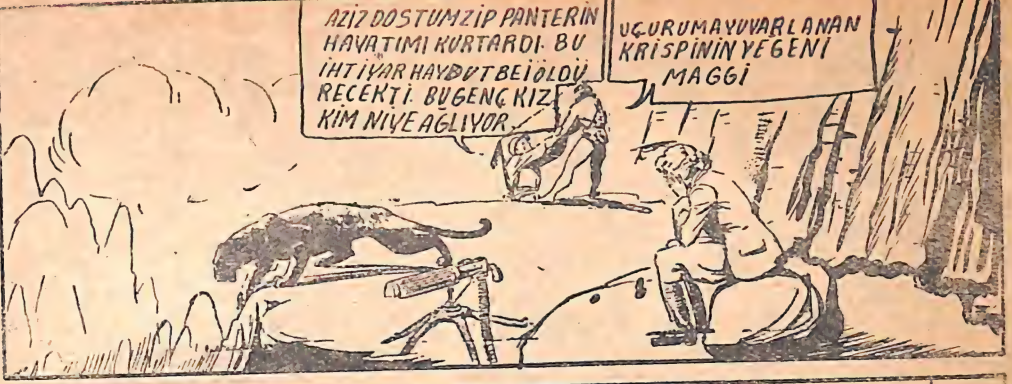
BAYTERİN HİÇBİR HAREKET YAPMADAN
KARŞISIDAN BUMANZARAYI SEVREDİYOR
DU.

BU ZİP İN PANTERİ
İSTE ZİP YANINDA
BİR GENÇ KIZ VAR

AZİZ DOSTUM ZİP PANTERİN
HAYATIMI KURTARDI. BU
İHTİYAR HAYDUT BEİ ÖLDÜ
RECEKTİ. BUGÜN KIZI
KİM NİVE AĞLIYOR.

UÇURUMAYU VARLANAN
KRİSPİNİN YEĞENİ
MAGGİ

OZALIM VE KÖTÜ İDİ
FAKAT DÜNYA'DA TEK
KORUYUCU Mİ VE AK-
RABM İDİ

ERGEÇ SONU BÖY-
LE OLACAKTI BU
SİZİN İÇİNDE İYİ
OLDU DERİM.

SAN FRANZİSKO'YA
VARINCA AMCAMI
HAPSE ATILAR
HAYVANLARINIZI
DA SİRKE GÖTÜ-
RÜP PARANIZI HE-
SABİNIZA
BANKA
YA YA
TIRDI-
LAR.

SÖMRE KEİSİN
HAPİSANEDEN
KAĞIT TABİİ

EYET. BANA KARŞIDA
ÇOK KÖTÜ DAVRANI-
YORDU. KENDİSİNDEN
İĞRENİYORDUM.

ANLIYORUM FAKAT
ŞİMDİNE VAPACAK
SİZİZ?

BİL... BİL... BİLMİYORUM
OH BAYTEKİN SÜRÜYÜ
BAKIN.

AHIAH! BİR
KOBRA...

SAKIN KIPIRDAMA
MAGGİ SUNU VAKA-
LİYA VİM

BAYTERİN HEMEN
CEKE TINIÇIKAR
DI. YÜZÜNE SİPA
EDERE FİYVA-
NIN ÜZERİNE
ATILDI.

VE HEMEN BOĞA
ZINDAN YAKALADI

MAGGİ BANA GABUR
BİR SOPA İLE SAP-
KAMIN HENARINDA-
KİTESİNİ VER

ONA SOPAYI ISIRTIP BASINIDA İPLE
SARDI. YILAN BÖYLECE ZARAR SIZ
HALE GELDİ.

BU YANŞI HAYVANLARI
YAKALAMASINI NASIL
ÖĞRENDİNİZ?

KİTAPLAR VE
TECRÜBELER
SAYESİNDE.
MERAK..

ARTIK KOBRA
KAĞAMAZ MI?

HAYIR ARTIK İMKÂNYOK
OBANA KÜĞÜRBİR KAZANÇ
GETİRECEK.

BANADA SAN
ATINIZI ÖĞ
RETİRMİŞ
NİZ?

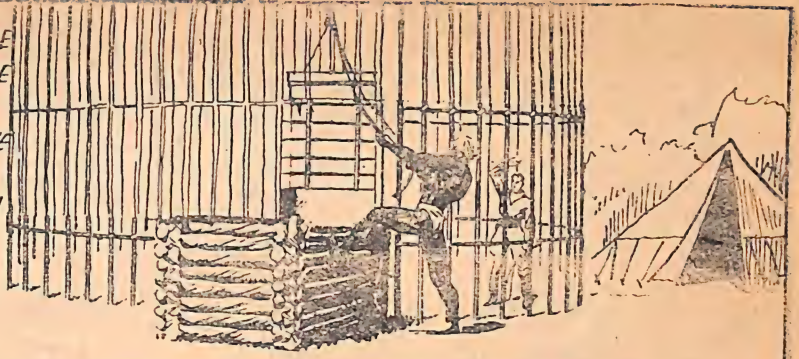

GEL MAGGİ BİRİNCİ
DERSİĞÖR. KAFESİ
HAZIRLATIYORUM.

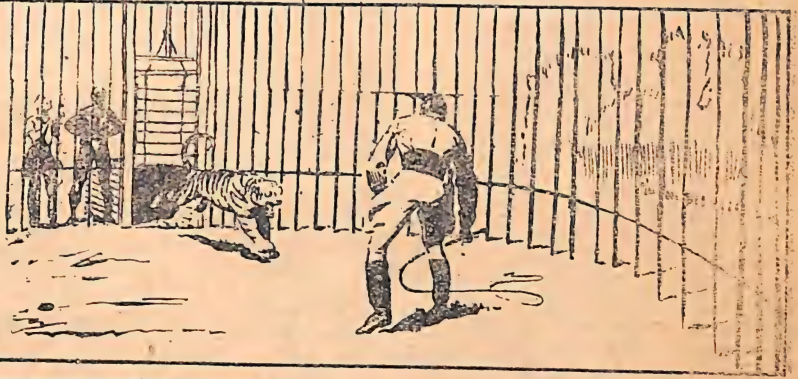
PEKİ.

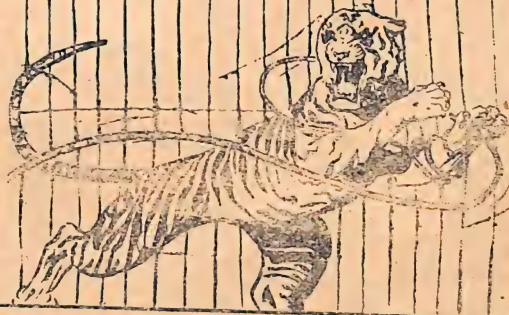
BAY TEKİNELİNDE
KIRBACI BELİNDE
TABANCASI İLE
KAFFESE GİRİVE
KALUYA BÜYÜK
KAPLANI AĞMASI
İÇİN İŞARET
VERDİ.

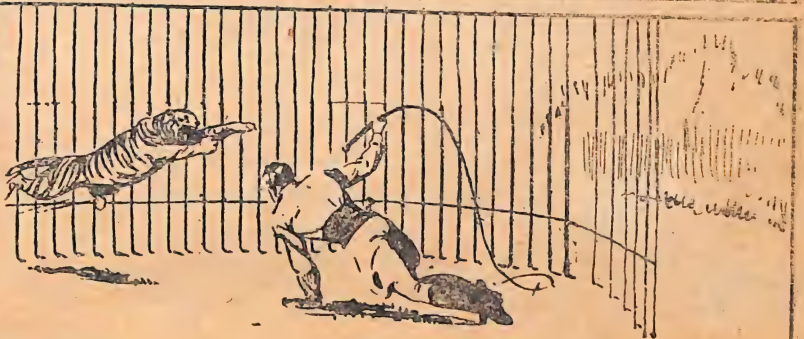
KAPLAN EZELİ
DÜŞMANI İN-
SANİLE KARŞI
KARŞIYA GELİN
CE KARA ATTI
VE SİĞRADI.

FAKAT VÜCUDUNU
YAKAN BAY TEKİ
NİN KIRBACINI
HİGTE BEHLE-
MEMİŞTİ. CAN
ACISI KARASI
NİN ŞİDDETİ-
Nİ ARTIRDI.

BAY TEKİN KIR-
BACINI BİR DA
HA ŞAKLATACAĞI
SIRADA AVAĞI
KAYDI VERE-
DÜŞTÜ. KAP-
LONDA RÜTÜN
NİSPANİ VE GÜ-
CÜ İLE ÜZERİNE
ATILDI....

(Arkası var)

Slim'in liseye nasıl gelebildiğine arkadaşları da, hocaları da hayret ederlerdi, zira Selim çok aptaldı. Ne derslere ne de ders dışındaki şeylere aklı katiyen ermezdi. Aynı zamanda Slim gayetle sevimsizdi de. Çelimsiz, sıkıca bir vücudu, çipil gözleri ve homurtuyu andıran kaba bir sesi vardı. Buna rağmen Slim sınıfın en zeki çocuklarıyla arkadaştı. Bu çocuklarla Selim'in arası gayet iyi idi. Hep beraber geziyorlar, bir an bile ayrılmıyorlardı.

Bu garip arkadaşlığın sırrı Slim'in elindeydi. Çünkü Slim'in harikulade güzel ve marifetli elleri vardı. Bir saç fırketesinin yardımıyla en zorlu kilitleri çabucak, hiç iz bırakmadan açabiliyordu. Talebelerin kilitli dolaplarını, hususî hazırlanmış anahtarları olan para çekmecelerini açmak onun için bir anlık meseleydi. Arkadaşları da hakikaten akıllı çocuklardı. Hırsızlık meselelerini gayetle iyi idare ederlerdi. Onun için hiç ele geçmeden mektebli bitirdiler ve hayata atıldılar.

«Hayat» Slim için kelimenin hakiki ve tam mânasıyla «zindan» oldu. Parmaklarının ustahı büsbütün artarak bir mucize, sihribazlık halini aldı. Fakat ne yapalım iki aptaldı. Hırsızlık yaparken hiç iz bırakmadığı halde muhakkak yakalanıyor ve hapse giriyordu. Hapishaneden de durmadan kaçtığı için cezası uzadıkça uzar, bir defa girdi mi - arada bir iki saat serbest kalmak şartıyla aylarca çıkmazdı.

Slim bu mahpus hayatından bıkmıştı. Artık ölünceye kadar hür kalmak istiyordu. Fakat, gene aptallığı yüzünden, bir gün elindeki ağır sopasıyla bir arkadaşının şakağına vurdu ve cinayet işlediğini zannederek hemen kaçtı. Hem de bu sefer Afrika'ya!

«Artık Afrika'da serbest kalacağım» diye düşünüyor. «Talihim de açılacak, bir daha hiç bir zindana girmiy-

YASASIN ZİNDAN

ÇEVİREN :

ASIM YEĞİNOBALI

Resimleyen : ERUZ

yeceğim.»

Seyahati boyunca hep mektep günlerini ve hocalarından işittiği nasihatları düşündü. İçinde büyük bir pişmanlık ve ümit vardı.

Fakat Afrika'ya vardığından iki gün sonra bir şeyhin evini soydu ve ceplerini bir sürü elmaslarla doldurdu. Ertesi gece kendisiyle alay eden bir rakkasenin gönlünü almağa çalışırken elmasları cebinden çıkardı ve yakalanıp hapse tıkıldı.

Slim, hapishaneye girdiği zaman sarhoştı. Bütün gece ayılmadı. Ancak ertesi gün öğleden sonra kendine gelebildi. Etrafına bir bakındı ve nerede olduğunu hemen anladı.

— Aman Allahım! Gene dikkatsizlik! diye inledi; bu sefer artık asarlar, hiç şüphe yok. Aman Allahım!

Hüccresinin bir köşesine büzüldü ve kara kara düşünmeğe başladı. Başı dönüyor ve fena halde midesi bulanıyordu. Bütün bunlara rağmen gene uyudu.

Güneş batarken gene uyandı. Hapishanenin avlusunda akşam borusu çalıyor ve direktteki bayrak indiril-

yordu. Slim bu merasimi boş gözlerle seyretti sonra:

— Burada kalamam! diye fıslıladı; bir gece daha kalsam çıldırım.

Çömeldi ve kapının kilitini muayene etti. Kalktığı zaman kalbi sevinç içindeydi. İstihfafla:

— Bu da kilit mi be! diye söylendi. Gözümü kapayıp da ellerimi arkama bağlasalar gene açarım. Her neyse, bu iş tamam demektir. Karanlık olur olmaz...

Karanlık onu ürküten bir anilikle göktüverdi. Slim uzun bir alacakaranlık beklemişti. Halbuki gündüzün aydınlığıyla gecenin karanlığını birbirinden pek kısa bir zaman ayırmıştı.

Gardiyan anahtarı kapının üstünde bırakmıştı. Fakat bu Slim'e mâni olmadı. Usta parmakları biraz sonra onu serbest bırakmıştı. Kapıyı sessiz sessiz açtı, gene kilitledi ve kimseye görünmeden hapishaneden çıkıp karanlıklara daldı.

İlk önce hürriyetin verdiği büyük bir coşkunluktan ve hapishaneden mümkün olduğu kadar uzaklaşmak arzusundan başka birşey duymuyordu. Fakat yolların eğri büğrülüğü artmağa ve karanlıktan dikenli ağaçlar çıkıp elini yüzünü yırtmağa başlayınca içini bir şüphe bürüdü.

Yolunu kesen manialara rağmen hızını arttırdı. Çalıkların arasından geçerken ayağı taşlara takılarak sendeliyor, yüzü, elleri ve elbisesi parçalanıyordu.

Yavaş yavaş içini çılgınca bir dehşet bürüdü. Öyle ki yorgunluktan vücudunun her zerresi ağrıdığı halde durmak için kendini zorluyordu. Ne bir düşündüğü ne de nereye gittiğinden haberi vardı. Sadece koşmakta devam ediyordu.

Önünde uzanan sahranın ucsuz bucaksızlığını zerre kadar idrâk etseydi koşmaktan vazgeçerdi. Aptallığı her zamanki gibi felâketine sebep oldu.

Spor ve Gençlik

Bir müddet sonra koşamaz oldu ve yürüyüşü ağır, yuvarlanırcı gibi bir sendeleme halini aldı.

En nihayet ayaklarını sürümeye mecali kalmadı ve bütün ağırlığıyla yere düştü, yığıldı kaldı. Kalkmağa gayret etmedi. Düştüğü yere uzandı ve rüyasız bir uykuya daldı.

Doğan güneşin yakıcı sıcağıyla uyandı. Oturdu, gerindi ve mahmur mahmur etrafına bakındı. Gözleri büyüdü ve ağzı açıldı.

Ayağa kalktı ve gözlerine büyük bir hayret doldu. Görüklerine inanamıyordu. Şimdi önünde uzanan bu sahra kadar geniş bir yer olabileceğini aklı almıyordu. Şimdiye kadar ufkunu ya bir şehir sokağı, yahut da bir zindanın kurşunl duvarları hudutlamıştı. Bazan tirenle geçerken, küçük köylerle benetlenmiş geniş, yeşil tarlalar görmüşü ama şimdi kuzeye, güneye, batıya, doğuya doğru uzanan bu yer kadar geniş bir yerin bulunabileceğini tasavvur bile etmemişti. Uçsuz bucaksız genişliklere karışan bu fundalıklarla kaplı sahrada gözüne aşına gelen, hakikî diye kabul edebileceği hiç birşey yoktu.

Yüksek sesle:

— Rüya görüyorum herhalde, dedi. Bu yer avucunun içi kadar düzgündü. O hapishanenin bayrak direğini görmem lâzım. Dün akşam pek çok koşmadımı ki! Belki de bütün bunlar bir kâbustur. Belki de İngiltere'deyimdir. Evet, evet, herhalde öyle olacak.

Fakat vücudunun perişanlığı bir rüya değil, hakikat olduğu için o teselliye de elinden aldı. Çiğle ıslanmış eldivenleri güneşin sıcağından tütmeğe başlamıştı. Yaralı hereli vücudu sızlıyor ve başı fecî halde zonkliyordu. Açtı, susuzdu ve etrafındaki meçhulâtın verdiği korkunç bir dehşetle doluydu.

Buruşuk fôtr şapkasından ucuz ayakkabılarına kadar

herşeyiyle bir şehir çocuğu olduğu o kadar belliydi ki bu uçsuz bucaksız sahranın ortasında pek zavallı, pek güllünc kalyordu. Elinde silâhı, içinde de şimdi ona karşı gelecek kudreti yoktu. Hürdü — ama hiçbir zaman kendini bu kadar bağı hissetmemiş, hiçbir zaman hürriyetin elinden alınmasını temenni etmemişti.

Yürüyüşü sarhoş bir sineğin uçuşu kadar avareydi. Bazan dönüp kendi izlerini takip ediyor, bazan sık bir çalıhın arasına dalyor, bazan da kolaylıkla yürüyebilecek yumuşak toprakların etrafında beyhude kavisler çeviriyordu.

Bazı bazı bağıırıyordu, fakat kendi sesi duyduğu yalnızlık ve ıssızlığı arttırıyor ve korkusunu büyütüyordu. Bir an bile oturmak istemiyor, en nihayet yorgunluktan hali kalmayınca yığılıyordu.

Güneş yükseldikçe sefaleti arttı. Güneşin şuaları, ağır cisimlirmiş gibi omuzlarını çöktürüyordu.

Ceketiyle yeleşini çıkardı.

Buruşuk fôtr şapkasından ucuz ayakkabılarına kadar herşeyi ile bir şehir çocuğu olduğu o kadar belli idi ki...

ve bir müddet kolunda taşıdı. Ne zaman düşündüğünü bilmiyordu. Aldırmıyordu. Gömleğini yırtıp çıkardı.

Ayakkabılarının altında geniş delikler açılmıştı. Yaraları sahranın kırmızı toprağıyla tıkanınca kadar ayakları bol bol kanadı. Açtı. Fecî halde susamıştı. Dudakları kupkuruydu ve ağzının içinde dili bir parça kurutma kâğıdı olmuştu sanki.

Şapkası bir ağacın alçak bir dalına takıldı kaldı. Slim durup onu almadı. Durmaktan korkuyordu; durursa, yakında bir yerde gizli olan büyük kalabalık şehre varmadan öleceğinden korkuyordu. Şehirde büyüüp yetiştiği için aklı hâlâ bu kadar geniş ve ıssız bir yer olabileceğini kabul etmiyordu.

Dinlenmekten korkuyordu, fakat bir zaman gelip takati kesilince mecbur kalyor ve bir kayahğın gölgesine çökiyordu. Ama uyumuyordu. Evlerinden uğramış kanlı gözleri bir hayat nişanesi ariyarak etrafta geziniyor fakat hiç birşey görmüyordu.

Güneş yavaş yavaş inmeye başlamıştı. Slim bir makine gibi kalktı ve yoluna devam etti.

Çalıların arasında yaşayan mahlûklar şimdi öğleyin uykusundan uyanmış, kıpırdamağa başlamışlardı. Slim'in ayaklarının dibindeki yüksek otların arasında hışırtılar duyuluyordu. Ayak seslerinden ürken bir ceylân sü-

rü kaçıştı. Bir an için bu an-
henkli, nazenin hayvanlar
inanılmıyacak kadar yüksek-
lere sıradılar, sonra çalılar
nın arasına dalıp gözden
kayboldular.

Slim gözlerini ayakları-
nın ucundaki topraktan ayır-
mıyordu. Ayırmağa cesaret
edemiyordu. Çünkü bakınca
o kadar garip şeyler görüyor-
du ki... Bütün bu şeyler sa-
hicî olmasaydı, yargun bey-
ninin yarattığı kâbuslardı
diyecekti. Devekuşları, ya-
ban epekleri, hareket etme
kabiliyetine malik kuru a-
ğaç kütüklerine benzeyen zü-
rafalar, geyikler... İrili ufak-
lı ceylânlar Slim'in ayak
seslerini duyunca korkup ka-
çıyorlardı, fakat onların kor-
kusu, Slim'in korkusunu sa-
dece arttırıyordu.

Güneş süratle batıyor ve
sahranın üstünde korkunç
parmaklara benzeyen gölge-
ler belirliyordu. Slim birden
akşam olduğunun farkına
vardı ve koşmağa başladı;
geceden kaçabilirmiş gibi...

Biraz sonra önünde bir yol
belirdi; insanlar tarafından
açılmış bir yol. Fakat Slim
artık o hale gelmişti ki bu-
nun yol olduğunun filân far-
kına varmadı. Kaba toz ya-
ralı ayaklarına yumuşak bir
halı gibi geliyordu. Onun i-
çin yolu takip etti.

En nihayet önünde ufak
bir tepe belirdi ve tepenin
üstünden Slim bir mil ka-
dar ötede dalgalanan aşına
bir bayrak gördü.

Başkası olsa bunu şerap
zannederdi. Fakat Slim sera-
bın ne olduğunu bile unut-
muştu. Onun gözündeki bu bi-
neler sahiciydi. Bayrak da
adaletin ve mahpusluğun
timsaliydi ama, Slim onu mu-
habbete benzer bir hisle bak-
tı.

İstirabını, ağlığını, susuz-

luğunu ve yorgunluğunu u-
nuttu. Korkuları geçmişe ait
birşeydi artık. Deli gibi sı-
rayıp oynamağa, şarkılar
söylemeğe başladı. Sonra bi-
raz kendisini topladı ve acele
acele tepeyi inerek hapisha-
neye yollandı. Önce koştu,
sonra yüzükoyun emekledi.

Böylece kendi hüccesine
geldi. Kapı kilitliydi. Yorgun,
yaralı parmaklarıyla açmak
biraz zor geldi. En nihayet
muvaffak olarak içeri girdi,
kapıyı çekti ve ona dehşet
veren bütün o uçsuz bucak-
sız meçhulâtı dışarda bırak-
mak ister gibi anahtarı iki
defa gevirdi.

Bir müddet deli gibi gü-
lererek kapıyı okşadı. Sonra
yatağının üstüne uzandı ve
yolunu kaybettikten sonra e-
vine dönen küçük bir çocuk
gibi ferahından ağılıya ağılı-
ya uykuya daldı.

Karikatur

Sabahın erken saatlerinde
gelmişti. Nerede ise güneş
batacaktı. Fakat o hâlâ:

— Bu defa tutacağım, di-
yordu.

— Öğretmenin derslerin
benim yaptığımı anladı mı?

— Herhalde babacığın
Çünkü «Bu kadar saçma
sen yapamazsın» dedi.

TÜRKİYE YAYINEVİNİN POLİS ROMANLARI

SERİSİNİN

14 üncü Kitabı
olan :

MEZOPOTAMYA CİNAYETİ

ÇIKTI

Agatha Christie'nin bü-
yük bir merak ve heyecanla okuyacağınız bu
romanı İ. ve T. Kara-
mahmutlar tarafından
türkçeye çevrilmiştir.

Fiatı 125 kuruştur.

SEYTAN SAKLAMBAÇ OYNUYOR

YAZAN: M. CAHİT GÜNDOĞDU

TÜRKİYE YAYINEVİNİN
POLİS ROMANLARI
SERİSİNDEN: 5

YAZAN :

M. CAHİT GÜNDOĞDU

Serimizin 5'nci kitabını teşkil eden bu baştan başa heyecan ve merak dolu roman, telif bir eserdir. 142 sayfa 100 kuruştur.

YAZAN :

CARTER DICKSON

ÇEVİREN :

SEDAT ELMAN

Serimizin 6'ncı kitabı olan bu roman, muharirinin diğer romanları kadar güzel ve heyecanlıdır. 200 sayfa 125 kuruştur.

GEMİDEKİ KATİL

YAZAN: CARTER DICKSON ÇEVİREN: SEDAT ELMAN

TÜRKİYE YAYINEVİNİN
POLİS ROMANLARI
SERİSİNDEN: 6

